

24271 [1,2]

R E S A

MELLAN

SÖDRA OCH NORRA AMERIKA.

DEL. II.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS P. A. NORSTEDT & SÖNER,
1832.

R E S A

MELLAN

SÖDRA OGH NORRA AMERIKA.

EN SKETCH-BOK PÅ SJÖN.

AF

CARL AUGUST GOSSELMAN, K. M. F.

FÖRFATTARE TILL "RESA I COLOMBIA."

Det är lustigt på stormande haf.

TEGNÉR.

SEDNARE DELEN.

STOCKHOLM.

MDCCCXXXIII.

1854

1854

1854

1854

1854

1854

1854

1854

1854

1854

1854

INNEHÅLL.

VII.	EN COPVARDI-KAPTEN	pag. 5.
VIII.	EN PREJNING	» 34.
IX.	EN KAPARE	» 52.
X.	EN JAGT	» 68.
XI.	EN AFFÄR	» 83.
XII.	EN LOTSBÅT	» 69.
	POSTSCRIPTUM	» 135.

RESA MELLAN SÖDRA OCH NORRA AMERIKA.

VII.

EN COPVARDI-KAPTEN.

Det var den ene af de tvenne förutnämde Nord-Amerikanske Sjö-Kaptenerna, som, under det han i sin tur berättade sina öden på den äfventyrliga Oceanen, omtalade sin första resa med en gammal sträng skeppare, och derefter vistande om bord på en kapare, hvilket, så väl för det intressanta i sjelfva berättelsen, som äfven det sätt, på hvilket den gjordes, ådrog sig passagerarnas synnerliga uppmärksamhet.

Nämde Kapten, som, i förbigående sagdt, var en liflig och gladlynt man, på afviga sidan af fyrtiotalet, var född i nord-östra delen af Förenta Staterna, eller den delen deraf, som ännu ofta utmärkes med namnet Nya England. Utom det inbyggarne i dessa Stater utmärka sig på flera andra sätt från sina landsmän, längre söder och vester ut, påstå de sig äfven vara de bästa sjömän i Unionen; och att dömma af de många väl hållna copvardi-skeppen, på hvilkas akterspeglar man så ofta ser namnen Boston, Salem, New-Port, &c., så torde de kanhända häruti med mindre skäl kunna beskyllas för skryt, än i de många andra fall, der denna Nord-Amerikanska arfsynd så oblygt yttrar sig. Huru det

nu förhåller sig härmed, så var, som sagdt är, vår Kapten från någon af de ofvannämde städerna, der den stora mängden af fartyg redan tidigt lockade honom från fäderneshuset eller rättare skolan, ut på detta ostadiga element. Vid fjorton års ålder, då han just var återkommen från sin första resa, låg han med sitt fartyg i Bostons hamn, då Kapten Hull inkom med Fregatten *United States*, efter att hafva tagit och förstört Engelska Fregatten *Guerriere*. Den allmänna förtjusning, som denna händelse så rättvist uppväckte öfver alla Förenta Staterna, men i synnerhet i staden Boston, der den äfven yttrade sig i en mängd feter och tillställningar för ej allenast befälet, utan äfven besättningen på Fregatten — gjorde ett så djupt intryck på vår unge sjöman, att han icke kunde emotstå frestelsen, att, sin Kapten oåtspord, förbyta sin kajutsvaktspost på det goda skeppet *Franklin* emot en skeppsgosse-plats på den gamla "*jernsidan*" — ett tillnamn som Amerikanarne gifvit deras älsklings Fregatt, hvilken de visa främlingar med lika national-tillfredsställelse, som Engelsmännen deras *Victory*. Kaptenen på det förstnämnda skeppet fick emellertid snart veta hvart rymmaren tagit vägen: och då det förmodligen lika litet öfverensstämde med hans egna, som med fadrens planer för gossens framtid — hvilken sednare satt honom om bord på detta fartyg, för att, efter slutadt apprenticeship, en gång sjelf bli en välbeställd skeppare — så gjorde han genast

en visit hos Kapten Hull, hvilken tillskyndade vår nyvärfde örlogsman ej allenast den opåräknade hedern att bli inkallad i sin Chefs kajuta, utan äfven den mindre angenäma att bli befalld göra sin gamle Kapten den äran och följa med honom om bord på hans fartyg. Hvad der om bord vidare passerade, eller med hvad för ceremonier han åter installerades i sin förra kajutvakts värdighet, förmäler icke historien, men väl att gossen derefter fattade ett fast beslut, hvilket icke det ringaste skakades, utan tvertom ännu djupare rotfästades, då han andra morgonen, just under det han lagade i ordning frukosten åt kajuten, fick höra musiken på fregatten, hvilken accompanerade uppvindandet af ankaret, och kort derefter fick se det stolta skeppet med fulla segel och uthalta kanoner flyga ut ur hamnen, för att lik en välbeväpnad riddare söka nya äfventyr på den vidsträckta oceanen, under det han sjelf som bäst var sysselsatt med att rentvätta thekopparne, bagbord om kabyssen på det trefliga skeppet Benjamin Franklin från Salem.

Några dagar derefter uppvindades äfven ankaret på nyssnämde skepp, fast icke efter en fullstämmig instrumentalmusik, utan efter en grof vocal solo, hvars afmätta stanzas jemt accompanerades af jernpallarnes slag emot vindspelet, och emellanåt afbröts af Styrmans utrop att stoppa afhållet, hvarmed vår kajutvakt och några jungmän uppmuntrades att af alla krafter draga till det tjocka tåget omkring spelet. Detta ar-

bete var icke väl slutadt, förrän vår apprentis måste upp i tacklingen, för att göra loss bramseglet, och sedan nu ingenting vidare var att göra på däck eller i tacklingen, påmintes han genast om sin skyldighet under däck eller i kajuten, der han måste borsta och inlägga Kaptenens kläder, hvilka nu icke nyttjades förr än vid nästa landgång. På detta sätt sysselsattes han nu jemt under sin dubbla befattning af skeppspojke och betjent åt Kaptenen, hvilka tvenne sysslor, olyckligtvis för så väl detta som så många andra yrkens och handtverks framgång, nästan alltid äro förenade, och nästan lika ofta hindra bättre uppfostrade barn att välja de så kallade närande yrkena. Huru det nu förhåller sig härmed i allmänhet, så började denna blandade tjenstgöring blifva af en högst vidrig natur för vår unge sjöman, hvilken, så väl för sin ålder, som den bildning han redan fått i sina föräldrars hus, fann den lika litet passande som befordrande en skyndsam kännedom af det yrke han valt. Denna ovilja för sin närvarande ställning ökades ändå mera af Kaptenens uppförande, hvilket efter det nyssnämde misslyckade försöket att utbyta rederiets tjenst för Republikens, hade antagit en mera odräglig natur, så väl genom mera stränghet, som ständiga hånande jembörelser emellan lifvet om bord på örlogs- och handels-skepp, hvarmed mängden af dylika copvardi-Kaptener så gerna fagna sig och sina underhafvande.

Men vi skola icke längre uppehålla oss med förhållandet mellan Kaptenen och hans kajutvakt, utan blott i förbigående nämna, att större tyranner icke gerna kunna finnas än nyssnämde sort skeppare, hvilka, ehuru drägliga de kunna vara i land, ofta förbyta helt och hållet sin natur efter det de äro väl komna till sjöss, der de på visst sätt med rätta anse sig suveräna, eller, som det heter, skeppare på sin egen skuta. Odrägligheten af deras umgänge tyckes också stå i ett vist förhållande till distancen från land, ty den växer vanligen under det man lemnar det, och minskas åter, då man börjar närmas detsamma, till dess det i hamn ibland alldeles tyckes försvinna. Åtminstone är detta rätt ofta händelsen; och, ehuru väl orsakerna dertill kunna vara flera, tro vi, att en bland de största är den, att de fleste af nämde befälhafvares egen uppfostran blifvit gjord i råa matrosers sällskap, och under ledning af en lika så rå kapstens dagg.

Pådrifven af en frisk nordvestlig vind, ilade emellertid vårt Nord-Amerikanska skepp med en god fart söder ut, och hade, efter något öfver en veckas förlopp, hunnit så långt på sin bestämmelse, som var Bahia, att det redan afskurit Norra tropiken, och låg nu med alla segel till styrande bidevind för den jemt blåsande passaden. Under hela denna tid hade det icke mött eller sett någon annan seglare, hvilket under dåvarande krig med England var en stor

lycka; och Kaptenen gratulerade sig nu, att redan hafva ackter om sig det haf, som mest var oroadt af Engelska kryssare, äfvensom att hafva hunnit inom de latituder, der den ständiga ostliga vinden gör beräkningar på resans längd mindre omöjliga, eller de såkallade bänkbesticken mindre osäkra.

På detta sätt fortsattes seglingen lika ostördt äfven någon tid emellan vändkretsarna, och ingenting hvarken syntes eller hördes med undantag af flygfiskar och delfiner eller andra invånare af det våta elementet. Middagssolen nalkades för hvarje dygn ett par grader närmare zenith, och värmen tilltog äfven, om icke i samma mån, åtminstone känbart. Både befäl och besättning tycktes också i lika hög grad njuta af den behagliga resan, fast de förre gjorde det kanske mest i hopp om en lycklig passage, och de sednare deremot mera i känslan af det närvarande, då det beständigt vackra vädret och samma vindar gåfvo dem en frihet från strängare arbete, och tilläto dem ibland en lugn sysslolöshet, hvilken annars ganska sällan faller på sjömännens lott.

Det var i synnerhet en afton, just dagen förrän de skulle passera Eqvatorn, som den annars tväre Kaptenen var vid ett ovanligt godt lynne, och sedan han länge promenerat fram och tillbaka på däck, satte han sig akter ut på flaggkistan, under det han ropade sin kajutvakt, hvilken fick befallning att upphämta groggmate-

rialierna jemte tvenne glas. Då dessa vore uppkomna och placerade på flaggkistan, fick styrmannen, som var sysselsatt med något fram på backen, tillsägelse att komma akter ut till Kaptenen, hvilken nu bød honom sitta ner och tagga en grogg; hvarefter, sedan glasen voro fyllda, och Styrmannen med öflig respekt i första klunken druckit Kaptenens skål, denne fortfor: "Nåväl Styрман, hvad tror ni om vår segling? — Jag hoppas vi skola göra en snäll resa. Vi hafva nu icke varit i sjön mer än aderton dygn, och, om icke någon olycka händer oss, eller vi råka ut för någon af Jon Bulls förbannade kryssare, så gissar jag, att vi inom en vecka äro i Bahia."

"Ja Herr Kapten, jag tror detsamma. Hon gör nu sex mil på loggen med sina boglinor ut-halta; hvilket är så mycket ett skepp kan göra i så laber cultie; och jag *calculerar* hon skall göra närmare åtta, då vi får lätta henne ett par streck och klappa på våra bram- och öfver-läsegel akter och för. Jag gissar vi hafva ej så långt härtill, eller när tänker ni hålla af Kapten?"

"Jo — med denna farten äro vi klockan tio i morgon förmiddag under Equatorn; och sedan vi tagit vår middags-höjd skola vi genast styra ett streck lättare. Jag tycker icke om att komma för nära Amerikanska kusten, ty ehuruväl vi efter vår räkning stå fem grader från Cap de Roque, så kan det väl hända, att vi äro vestligare, då sista longituds-observationen icke

var så säker, och strömmen i alla fall bör sätta stark vest-vart på denna latituden och med en så frisk passad. Huru det nu är härmed, så är det bättre att ha något att ge, än att tigga; och vi skola derföre, för det första, icke hålla af mera, till dess vi komma på tio grader syd, då vi med ens falla till vest syd vest, och göra an kusten på vår latitud, som alltid är säker.”

”Ay ay Sir! — som Ni behagar. — Första gången jag seglade på dessa farvatten, var det med en ung Kapten, som icke var så rädd för land som Ni — ehuru väl jag tror, att han sedan blef det. Vi skulle till Rio, och hade haft en lång och besvärlig segling från New-York, med hårdt väder, och motvind nästan hvarje dag, till dess vi äntligen, efter vårt bestick något vest om longituden af Cap-Verds Öarna, fingo tag i passaden, och nu bar det af med hvar- enda lapp på henne, och tvenne streck i seglen, rätt syd hän, till dess vi en vacker morgon, just vid soluppgången, fingo se ett lågt land rätt för ut, hvilket uträckte sig styrbord och bagbord hän, så långt man från toppen kunde se det. Det blef ett vackert väsende: Kaptenen, som sjelf sprungit till roret, skrek: bärga läseglen, giga boven bramseglen, hala lä brassar, om hvart- annat, under det han i den brådskande ifvern lagt roret dickt i lä, så att briggen, som gjorde sina styfva sju knop, körde upp i vinden med alla segel back. Det var lyckligt, att det icke blåste hårdare eller gick svårare sjö, ty då ha-

de vår timmerman fått mera att göra med rundhulten, än nu, då blott några läsegelspiror ströko. Sedan vi väl fått våra småsegel i hål, vände vi och lade bi för styrbords-halsar ut ifrån landet öfver natten, samt stodo åter in på dagvakten; och på detta sätt fortforo vi nu att kryssa under en veckas tid. . . .”

”Utan att komma i lowart om det låga landet, gissar jag” — inföll Kaptenen skrattande, som nu redan hunnit öfver hälften af sin andra *four-water-grog*. — ”Nej, nej, min unga Herr Kapten Rumskot, det gick icke så lätt att förbättra Er stora dumhet att hålla lätt, innan Ni var säker på Er longtiud. Den som skall kryssa sig upp emellan Amazon-floden och Cap-de-Roque, måste antingen hafva en Westindisk skonert under fötterna, eller ock en af landets lotsar vid roret; i annat fall är det så godt han vänder om till variabla vindarne, för att der komma ostwardt och sedan bättre hushålla med sin longitud. Jag förmodar Er nybakade Kapten blef tvungen till denna lilla omväg.”

”Ja, i sanning gjorde han det; och på detta sätt kommo vi slutligen i rätta farvattnet igen; ehuru det kostade oss sju veckors kryssning, utom nötning af segel och tågvirke.”

”Till stor vinst för Rederiet” — afbröt den halfrusige Kaptenen — ”Skål för alla unga glöpar till skeppare, som på detta sätt segla öfver styr och risquera skepp och gods. Måtte de ofta bli straffade med”

"En seglare akter ut i lä!" skallade det nu från toppen, och afbröt på en gång den gamle Kaptensens philanthropiska önskningsar och dess muntra lynne; ty hvad också han höll på att tillönska sina yngre medbröder, så var det troligen ingenting obehagligare, än det han nu erfor vid det oväntade utropet om en seglare akter ut; hvilket, då man intet sett någon sådan förut på hela dagen, förutsatte, att han vore jagad af ett bättre seglande fartyg. Huru det nu förhöll sig härmed, så hade det för ögonblicket den effekten, att vår groggige skeppare blef temligen nykter, och sodan han satt glaset ifrån sig och inpassat en qvadrat-tum negerhead i sin mun, börjades följande dialog:

"Förtopp der! — Hur' har du seglaren?"

"Rätt på låringen i lä!"

"Hvad kurs styr han?"

"Han ligger åt oss, ty solen lyser emot hans segel!"

"Hur' är han tacklad?"

"Jag kan icke säga det precist, men han tyckes icke vara någon råseglare."

"Aha!" — mumlade Kaptenen — "säkert någon af de der förbannade skonertarne från öarne, hvilka icke sjelfva fan kan kan segla om, så länge skoten äro anhalta. Nå — det går an, att här fins öppen sjö och en skuta, som kan segla, blott hon får lösa boglinor och litet upphalta brassar. — Mr Smith! låt dem göra läseglena klara: vi få kanske hålla af något förr, än vi ämnat. Det

må vara hvem det vill, så är jag icke road af hans sällskap."

"De äro redan klara, Herr Kapten! Hur många streck skola vi falla?" — frågade Styrman, som redan fattat i drillhjulet.

"Åh stopp med det så länge! Vi hafva icke så brottom ännu. Låt henne ligga samma kurs så länge dagen skiner. Kunna vi styra ett halft streck högre, så är det så mycket bättre, till dess solen kommit väl under horisonten. Loff! Loff! till dess liket lefver på storseglet!"

"Loff är det!" — upprepade matrosen vid roret, under det han vred drillhjulet en spak åt venster.

"Väl det! — Stött så! — Se så, nu är det tid att hålla en liten examen. — Styrman! Hvilka ha eftermiddags-vakten?"

"Styrbölingarne, Herr Kapten!"

"Hvem har haft utkik ifrån åtta glas?"

I stället för att svara, gick nu Styrman fram på backen, för att få reda härpå. Emellertid få vi underrätta om att, ehuru väl det om bord på ett örlogs-skepp, och i synnerhet under krigstid, är en sak af betydlig vikt att hålla en god utkik på toppen, så är denna i många hänseenden nyttiga försigtighet oftast uraktlåten på copvardiskepp. Vår Kapten, som var, hvad man kallar, en gammal äkta sjöhund, hade emellertid så ofta funnit nyttan af denna post, att han sällan seglade utan en man på förmärssrån, aldraminst då han, som nu, fruktade

fiendtliga fartyg. Matroserna, hvilka i allmänhet om bord på köpmansskepp väl kunna med vilighet uträtta alla de arbeten, som vanligen förekomma på sådana fartyg, äro deremot icke nog disciplinerade, för att alldeles blindt lyda de befallningar, hvilka antingen äro ovanliga för dem, eller ock, med deras sätt att se saken, mindre nödvändiga. Som nu den ofvannämde posten just var af denna dubbla natur, och dessutom ganska tråkig i sig sjelf, så sökte de också att komma ifrån den, så mycket likväl, som respekten för den stränge Kaptenens befallningar tillät; och det var således icke underligt, att den ene af matroserna, hvars utkiks-turn det var från åtta glas, eller klockan fyra på eftermiddagen, gerna vilfor den unge kajutvaktens begäran, att få i hans ställe sitta uppe på förmärssrån, ehuru dennes ålder, eller kanske rättare dess öfriga befattningar under däck, annars frikallade honom från denna tjenstgöring. Utom det att det roade den raske pojken, att på detta sätt sväfva uppe i luften under det vackra vädret, så bidrog väl också till hans begäran den önskan, att på detta vis, för någon tid åtminstone, undandraga sig Kaptenens blickar, hvilken, utgående från den, hos sådane menniskor ej ovanliga, principen, att, så snart en pojke är ledig, tänker han på skälmstycken — aldrig tillät honom vara sysslolös, utan ständigt gaf honom något att göra, om det också icke blef annat än att plocka dresmat eller lägga plattning.

Vår

Vår unge sjöman gungade också till en början rätt trankilt i lä på förmärsrån, hållande med ena armen om förstäng-stagögat och låtande benen nedhänga på den elastiska buken af seglet: en ställning, som, i förbigående sagdt, är så behaglig, att den, under vackert väder, kan roa äfven en äldre person. Dess tankar sväfvade härunder så långt bort i framtidens dunkla men behagliga rynder, som åsynen af det omätliga hafvet kunde föra dem hos en fjorton-årig pojke, med dess begrepp och erfarenhet af lifvet. En långväga sjöfarande lefnad utgjorde sjelfva föremålet för den tafla, han nu betraktade, uti hvars ljusa lointain syntes matta contourer af åtskilliga skepp, och i fonden en af solen upplyst svår fregatt, som, med sina hvita segel och bjärt randade flagg, gjorde en skön contrast emot den mörka förgrunden, bestående af den svartmålade akterspegeln på ett handelsskepp, genom hvars öppna fönster man kunde se en äldre person med en bister hotande uppsyn, med ena handen nedsätta en ringklocka på bordet, och med den andra fatta i en alns lång tågstump, som hängde på väggen. Illusionen af denna tafla var så stark, att partierna i förgrunden i synnerhet utförda med sådan skicklighet och så efter naturen, att vår liflige åskådare just tyckte sig höra den väl kända klockans ljud, och vände sig instinkts-liket akterut, för att öfvertyga sig om han verkligen hört rätt, och i sådant fall

snart skulle, efter vanligheten, få höra ett mera forte da capo, åtföljdt af flera munnars ropande af dess namn. Ingen af dessa obehagliga ljud mötte ändå dess lyssnande öra, men deremot öfverraskades hans ögon af ett annat föremål, då, under det han åter vände hufvudet tillbaka, han fick se ett segel, som mot aftonsolen glänste på horisonten, just der denne afskars af lä-liket på stormärs-seglet. Sedan han nogare öfvertygat sig om att han icke äfven häruti drömde — och till den ändan flyttat sig längre ner i lä på rån, för att, oberoende af fartygets rörelser, kunna alltid se seglaren utanför stormärs-seglet — hade han just munnen öppen, för att med den gröfsta baston, hvaraf hans lungor voro mäktiga, triumferande utropa sin upptäckt ner till däcket, då en hastig tanke trängde sig emellan, och hindrade utropet. Det föll honom nemligen in, att det skulle bli rätt roligt att få se den der seglaren på närmare håll, så vida han kunde upphinna dem, och då det i alla fall berodde af hans fria vilja att ge honom tillkänna eller icke, då ingen kunde begära, att han skulle kunna se genom märsseglet, hvilket döljde seglaren, då han satt på sin rätta plats invid racken, så beslöt han att tiga dermed. Huruvida ett begär att hämnas litet på sin förtryckare, hvars ordres han nu ostraffadt kunde gäcka, äfven bidrog till detta beslut, vilja vi icke bestrida: nog af att det fattades; och för att rätt säkert kunna utföra detsamma, satte han sig nu i lowart om

stängen, der han ännu mindre kunde se den upptäckte seglaren.

Han hade likväl icke länge bibehållit denna positon förrän Kaptenens röst kallade honom, som förut är nämdt, för att upptaga dess aftondryck från kajuten; och innan hans namn hade hunnit blifva åter upprepadt af alla de röster, som vid sådana tillfällen pläga skrika öfver hvarandra, hade han lika tyst som hastigt nedfirat sig på lästångbardunen i däck, så att hvarken Kaptenen eller någon annan, akter om storseglet, kunde se honom eller märka att han kom från någon annan plats än folkrummet för ut. Samma rop, som nedkallade kajutvakten från toppen, var också signalen till matrosen att åter äntra upp på sin utkikspost; och han hade suttit der en god stund, innan en girning af fartyget lät honom upptäcka den af aktersegeln hittills dolda seglaren: hvilket i alla fall bevisade hvad ofvan är sagdt, att matroserna icke skötte denna del af deras tjenstgöring på sätt sig borde, eller så, som det vanligen sker på örlogsfartyg. Så snart han fick se det främmande fartyget, utropade han genast sin upptäckt ner till däck, hvarest den uppväkte den consternation, vi redan omtalat.

Emellertid hade Kaptenen skickat efter sin kikare, och då Styrmannen återkom med den begärda underrättelsen från backen, fann han Kaptenen stående på flaggkistan, långsamt förande det långa synglaset efter horisonten från

höger till venster, till dess det slutligen stannade i den från toppen angifne direktionen, utåt hvilken man, äfven med obeväpnade ögon, kunde se en hvit något lutande figur, hvilken blef ännu tydligare, genom det starka sken, den nu nedgående solen kastade på densamma.

Sedan Kaptenen några ögonblick uppmärksamt fixerat detta föremål, under det han otydligt mumlade: "Jo Jo! — Svåra gaffelsegel! — inga råsegel! Jag kunde väl tro det. — Gaffeltoppsegel och flygande jagare! — allting i sin ordning för att lägga ett hederligt skepp i lä — sköt han in kikaren, och under det han nedsteg från flaggkistan, tillade han med mera ifver: "Anfägta alla medseglare och dem, som sätta sådan tackling på andra fartyg än lotsbåtar och fiskare!" — —

"Nå Styrman, har ni fått reda på hvem som skaffade oss denne förbannade göken så nära på hälarne! Men det är nu icke tid, hvarken att ransaka eller dömma. Vi skola uppskjuta det till i morgon, då jag hoppas vi kunna göra det litet mera ogeneradt. Tag nu kikaren och gå upp på stor-bramsalningen, och varsko, det första ni icke kan för mörkret urskilja seglen på den gunstig Herren; hvilket jag hoppas icke dröjer så länge, då solen nu redan är nere, och skymningen, icke plär vara lång under eqvatorn. — Hör, hit John! Tag ner groggen och purra andre Styrman! — Båtsman der! Låt dem skära in läsegels-fallen, hala ut spirorna och tackla wa-

terbommen i lowart! — Pass på styrningen der! Fall ej af en enda tum, så länge den gynnarren kan se oss! — Knip allt hvad du kan! — så der! — Tag ett tag i magerman derpå backen!”

Under det Kaptenen på detta sätt var sysselsatt med att, som han sade, lura sin efterföljare, satt Styrmannen uppe på stortoppen, nu och då med kikaren observerande seglet akter ut; och, ehuru den equinoctiska skymningen utträngde dagen med en sådan hastighet, att man, straxt efter solens försvinnande under horisonten, icke kunde längre från däck upptäcka den främmande seglaren, så dröjde det ändå någon tid, innan man fick höra den af Kaptenen så ifrigt väntade underrättelsen, att den med kikaren icke kunde längre urskiljas från masttoppen. Styrmannen hade också icke hunnit nedkomma från tacklingen, förrän Kaptenen sjelf tagit roret och befallt dem hala upp på akterbrassarne, så att man redan var under full afhållning, då han nedkom på däck. Det drog också icke långt om, förrän man hade alla rårna ställda efter vinden, som nu kom in litet akterligare än tvärs; och sedan man under en half timme halat, sjungit och skrikit om hvarandra, låg ändtligen det goda skeppet Benjamin Franklin i full dräkt, eller med boven-bramsegel, under-, öfver- och bramlä-segel, för en slör hän.

”Se så!” — sade Kaptenen, under det han lemnade roret åt en matros. — ”Rätt som det går. Gira icke en tum. Tag märke så länge på

den stjernan, du ser der för emellan fockehals och stampdäfvarten. — Nå väl, Styrman, låt oss se hvad hon gör på loggen. Jag gissar hon tar ut sina sju med denna farten.”

”Jag tror hon gör närmare åtta” — svarade Styrmannen, under det han insatte pinnarne i loggsjåddan. — ”Men det skola vi väl snart få se . . . Klart der? . . . Turn!”

”Stopp!” — ropade snart en annan röst, och kort derefter skrek Styrmannen: ”Styfva sju och en half!”

”Jo, jo,” — inföll åter Kaptenen — ”jag känner igen henne: hon lunkar igenom, blott hon får några streck i seglen. Jag hade väl lust att se, om icke den der vindätande skonerten skulle sticka tåg, i fall han låg samma cours, men jag hoppas han i alla fall ligger med sina styfhalta skot, för att i morgon bittida kunna vara på vår lowarts låring. Åh ja — nog skall du komma i lowart tillräckligt, min gosse, men om det icke blir något för långt och något för akterligt, så är du slugare än jag.”

Straxt härefter klämtades sex glas, eller klockan sju på aftonen, och sedan Kaptenen befallt Styrmännerna att noga passa på styrningen, samt se till att icke något ljus syntes öfver relingen, och ändtligen att låta purra sig något före fem på morgonen, gick han ner i sin kajuta, der vi skola lemna honom för natten, och emellertid lysna till ett samtal emellan trenne personer, hvilka vid medlet af första vakten stodo framme på gångbordet i lowart, luta-

de öfver relingen och betraktande de många små eldklot, som rullade långs med sidan.

"Hvad* det ändå är lustigt" — yttrade den ene med en ung röst — "att flyga å stad så här: och hvad det måtte vara roligt att vara sjöman på ett fartyg, der man slipper passa upp en sträng Kapten."

"Eller ständigt vara utsatt för förargelse och värre, om man icke efterkommer alla dessa mån-
da nycker" — inföll den andre med en gröfre stämma — "Hvad tror Ni, till exempel, han gör med mig i morgon, för det jag icke höll riktig utkik på eftermiddagsvakten, och förr varskodde den sakramenskade Bidivindaren akter ut, allra-
helst om han får någon ledsamhet af honom?"

"Jag hoppas ni icke skall ha någon olägenhet deraf; ty om det går derhän, så säger jag, att det var mitt fel. Men hvad ledsamheter kan väl Kaptenen få, som Ni säger, häraf. Vi hålla ju af nu, och skonerten fortsätter ju sin gamla cours bidevind?"

"Ja, gör han det, så är allt bra. Men derpå kan ingen vara så säker, ehuru Kaptenen var slipad nog, för att kanhända narra honom. Hur det går, så är jag beredd att lemna skutan vid första tillfälle, ty jag är lika nöjd med att på detta sätt allt jemt hafva att frukta Engelsk fångenskap utom bords och en djefvul till Kapten inom bords, som jemt monökar, och knappt lem-
nar folk så mycken ledighet, att man kan lap-
pa ett par byxor."

"Vet du Tom, jag har föresatt mig att göra detsamma, blott det gick bättre än med fregatten. Tror du att det kan ligga något af våra örlogs-fartyg i Bahia; ty jag ville ändå helst komma med ett sådant fartyg, som kan segla duktigt och har kanoner och folk att försvara sig med."

"Ja, jag håller nästan med er om det, under dessa ofredstider, då prispennningar ofta vanka. Likväl vet jag icke, om någon af våra kryssare håller sig så långt söderut, då de hafva så mycket att göra längre i norr. Men i alla fall fins det andra än kronofartyg, som kunna segla hårdt och hafva tillräckligt folk och kanoner om bord, för att både försvara sig och anfälla. Emellertid skall jag råda Er, att, nästa gång Ni vill försöka er lycka på en annan köl, icke gå om bord, förrän just som den seglar. Hade Ni vetat detta förut, så hade Ni nu säkert varit om bord på Jernsidan, och kanske varit med om att knipa ännu en af Engelska Kungens fregatter."

Tanken härpå frampressade en suck hos gossen, som just var i begrepp att yttra något, då matrosen — som under sednare delen af sitt tal hade vändt sig om, för att se efter, om någon vore så nära, att han kunde höra hvad som sades — tog honom i armen och hviskade: "Tyst, om jag icke bedrar mig, såg jag gubben krypa der nere i lä emellan kabysen och storbåten."

Så var också händelsen, hvarom våra begge samtalande öfvertygade sig, genom det de smögo sig fram på backen, der de kunde se en person, som stod i lä om fockmasten, men vid deras ankomst drog sig tillbaka och försvann i mörkret på halfdäcket. Denne person var ingen annan än den gamle, vaksamme Kaptenen, som sällan sof en hel vakt i sender, utan var uppe på däck flera gånger på natten, fast dylika nattbesök vanligen aflades så tyst och obemärkt, att den, som icke var van dervid, icke gerna kunde märka dem. Insvept i en kavaj, och i tofflorne, brukade denne gamle, sluge skeppare ofta smyga sig så tyst upp genom kajutkappen och, ofta utan att någon märkte det, sakta begifva sig ner i lä, der vanligtvis ingen person fauns, som kunde observera, huru han långs relingen smög sig, först akter ut, för att spionera huru rormannen gjorde sin skyldighet, eller på hvad sätt Styrmannen var sysselsatt; och sedan långs gångbordet, bakom båtarne, fram på backen, för att obemärkt se och lyssna på matrosernes förehafvanden. Om han vid sådane tillfällen märkte någon ting, som ej var såsom han önskade, lät han sällan märka sig, utan kröp lika tyst ner igen i kajuten; men på följande dagen lät han på flerahandassätt förstå, att han visste hvad som passerade. Ehuru han ofta fick höra hårdsmälta saker om sig sjelf, då han tillfälligtvis blifvit upptäckt under dessa nattbesök, men man icke låtsade märka honom, så kunde han ändå icke afhålla sig

från dylika spionerier, troligen lika så mycket för den egentliga kännedom, han derigenom inhämtade om sakernas gång på däck, som äfven för den helsosamma vaksamhet och uppmärksamhet, hvaruti osäkerheten för hans hemliga nattvisitationer, försatte både Officerare och besättning.

Skeppet forsatte emellertid sin tysta vandring i den mörka natten, utan att något hvarken hördes eller syntes, som kunde störa dess jemna fart. Med undantag af det dofva sorlet framför bogen, var det ingen ting, som ohelganda nattens högtidliga tystnad, utom då hvarje halftimme skeppsklockans klämtningar och derpå följande loggnings-termer för några ögonblick gjorde det. Vakthafvande Styrmannen gick fram och tillbaka på halfdäcket i lowart, och dess tysta promenad afbröts endast för att i nackterhuset se efter styrningen, eller ock af bestyret med loggningen. Utom honom syntes ingen rörlig människa på halfdäcket, ty rormannen stod alldeles stilla, åtminstone med den nedra synliga hälften af dess kropp, hvilken upplystes af kompasslampan, och resten af vackten var för ut på backen, der mörkret icke tillät att se om de voro gående, stående eller sittande. På detta sätt förflöt hela första vakten, eller till klockan tolf på natten, då andra hälften af besättningen utpurrades till hundvakten, hvilkens fyra timmar på samma enformiga sätt passerades, så att dagvakten, eller, som den rättare borde kallas, morgonvakten åter emottogs af andre Styrmannen, utan att

något förändrats, sedan han vid midnatten lemnade däcket. Vid ett glas, eller klockan half fem, tycktes likväl brisen vilja öka sig, ty hon gjorde nu på loggen sju och tre qvart mil, äfvensom ett matt, knappast märkbart. ljustecken började visa sig på östra horisonten, men ännu icke mäktig nog, att fördela det mörker, som förnade himmel och haf.

Kort härefter, fick kajutvakten, som var i bagbords vakt, befallning att tända en lanterna, för att purra Kaptenen, hvilken, oaktadt han troligen kunde väcka sig sjelf vid hvad tid som helst, eller åtminstone icke behöfde väckas af andra på den vanliga tiden om morgonen, ändå alltid tycktes sofva ganska hårdt, då man kom ner för att purra honom. Det var också icke förr än efter flera ruskningar i armen, och lika många temligen höga utrop: "ett glas Herr Kapten," som han vände sig om och under en högljudd gäspning frågade:

"Huru är vädret der uppe?"

"Vackert, Herr Kapten!"

"Hvad fart gör hon?"

"Sju och treqvart för ett glas, Herr Kapten!"

"Aha hon har friskat på morgonqvisten, märker jag. Godt, John, tag hit ett morgonpill."

Under det Kaptenen hade börjat stiga ur koijen, hade gossen satt lanternan på kajutbordet och öppnat den så kallade "pillerburken," hvilken icke var något annat än en stor tobaksdosa,

ur hvilken han uttog en af de der liggande tobaksbitarna, som han ordentligt hvarje afton måste söderskära och ditlägga för följande dagens konsumtion: och var detta bland de skyldigheter, som kajutvakten hade svårast att afhörda sig; ty då hans instruktion var, att de skulle göras omkring en qvadrat tum i storlek, så var det lika svårt för gossen att så noga afpassa dem, som lätt för Kaptenen att finna dem antingen för små eller för stora, allt efter som hans dåliga lynne förestafvade.

Denne gången var han emellertid lycklig att kunna framlemna "pillet," utan att med en örfil eller dess vederlike bli ombedd att nästa gång göra det mindre eller större; hvilket annars ej så sällan inträffade. Han hade också icke väl slutat detta äfventyrliga värf, förrän den nu nästan påklädde Kaptenen temligen mildt befallde honom laga till choklad, hvilket åter var ett ord, hvarmed vår besynnerlige Skeppare menade något helt annat, än hvad folk i allmänhet förstå dermed. Kajutvakten, som var hemma i språket, begrep också genast hvad som menades, och öppnade till den ändan ett koffortlikt flaskfoder, hvilket, enligt Kaptenens terminologi kallades "apotheket," samt framtog en thekopp, hvaruti slogs en del bäska droppar och en del vhsikij, hvilken förträffliga blandning här om bord kallades "choklad," och sällan tömdes af Kaptenen, utan en billig gärd af tacksamhet åt den Svenske skeppare, hvilken lärt honom kon-

sten; hvarvid han likväl beklagade, att han, i stället för det sköna "Baltiska bränvinet," måste nyttja vhsiskij.

"Se så — fortfor den nu fullkomligt tacklade och provianterade Kaptenen — tag hit apotheks-nyckeln, och långa mig kikaren, så skola vi se till, huru det står till uppe på taket," — hvarefter han förfogade sig från kajuten upp på däck.

Denna gång smög han sig icke ner i lä, utan gick genast upp i lowart och akter ut till vakthafvande Styrmannen, hvars hälsning han fryntligt besvarade med ett: god morgon Styrman, jag hoppas ni haft en vacker natt. Jag åtminstone har sofvit som en sten, ända sen utpurrningen till första vakten; hvilket alltid händer mig, då vi ligga för dessa halsarne, och jag har lä koj. Väl, jag ser hon har friskat. Nå, Ni har icke sett till vår skonert sedan, hoppas jag."

"Nej, Herr Kaptен! jag tänkte just vänta till två glas, för att be er, om att få låna kikaren och försöka, om han från stortoppen möjligen kan upptäckas akter ut; men ännu är det väl mörkt dertill."

"Ja, det har ni rätt uti. Ännu kan man icke se någonting — inföll Kaptenen, under det han förde kikaren fram och tillbaka längs den nordöstra horisonten, hvilken ännu icke var fullkomligt marquerad af den svaga morgongryningen, och ännu mindre så upplyst, att man på

den kunde upptäcka något så litet föremål. "Emellertid, fastän vi nödvändigt böra se honom förr än han oss, så vida vi äro inom kikare håll, då han ligger mellan oss och solen, så är det icke förmycket att vara försigtig, och vi skola derföre icke dröja länge med att purra ut, för att berga vår gränslåt uppe i vädret, och derigenom göra oss ännu några mil osynligare."

"Ay ay! — skola vi börja genast plocka ner? Vi kunna gerna berga våra bofven bramsegel och bramlä-segel med vakten."

"Nej, stopp der!" — afbröt Kaptenen — "ännu är det icke så bråttom. Detta småplock hjälper oss ändå ett par mil i timmen med denna brisen; hvilket icke är att förakta. Vi skola låta solen morgna sig litet först, ty ännu ligger hon för djupt nerbäddad för att vara oss farlig. Låt dem hellre sticka upp store hals, så få vi bättre vind i focken; och låt dem klappa en talja på förmärsskot i lowart, samt skota det dikt för."

Med ett, "skall bli Kapten!" förfogade sig Styrmannen för ut, för att efterkomma befallningen. Emellertid slog klockan fem, och sedan matroserna väl slutat arbetet med seglen, samt Styrmannen loggat för två glas, var den delen af horisonten, som låg akter och på sida af fartyget, så till-ljusnad, att man med tillhjälp af en god kikare borde, åtminstone från toppen, kunna upptäcka om det fanns någon seglare derpå. Sedan Kaptenen derföre en stund fåfängt spejadt åt detta håll, lemnade han kikaren till Styrman-

nen med befallning att änta upp på stortoppen, för att der se bättre efter. Denne hade också icke väl intagit sin plats på salningen och börjat sin sökning, förrän den, nu i glädjen talträngde Kaptenen ropade till honom:

”Nå väl, Styrman! kan ni se något deruppe? Jag gissar det fins icke mera af skonerten deruppe än här nere. Eller huru?”

”Nej Kaptен! Jag kan icke upptäcka någon seglare, ända från kranbalksvis i lowart till lärsingvis i lä.”

”Nej, Nej — utropade Kaptenen triumpherande — jag kunde väl tro, att jag skulle locka den der kaparmässige skonerten upp i lowart, der han vid detta laget troligen ligger och svärj . . .”

”Pang!” dånade ett kanonskott genom den tysta morgonluften och ögonblicket derefter flög en kula genom stormärsseglet, hvisslande ut i lowart, der den tvärs ut från skeppet slog några ricochetter på det af morgonrodnaden violätfärgade hafvet.

”Hvad var det?” — stammade Kaptenen, sedan förvåningen öfver detta oväntade afbrott i dess tal ändtligen tillät honom yttra något.

”En svår skonert tvärs i lä! — skrek Styrmannen från toppen.

”Säg hellre en svår djefvul tvärs i lä, så kommer ni närmare sanningen” — återskrek Kaptenen, under det han sprang ner till lä re-

ling, för att med ögonen öfvertyga sig om en sak, hvilken han väl anade, men ändå tyckte vara nästan omöjlig.

I den dunkla morgongryningen i lä om skeppet, och endast några kabellängder från detsamma, framskimrade nu, spöklikt för den förvånade Kaptenens blickar, den grå gestalten af ett tvåmastat fartyg, som låg samma cours med hans eget. Sedan han en stund med stirrande blickar betraktat detsamma, under det han ömsom runkade på hufvudet, stampade i däck eller ref sig i håret, allt efter som osäkerhet, förargelse eller fruktan för ögonblicket hade öfverhanden — kom han slutligen i håg, att han icke hade sin kikare, och ropade derföre till Styrmannen att genast komma ner med den samme. Denne, som ända hittills oafslåtligt fixerat det främmande seglet, svarade att han kom, men rådde Kaptenen, att genast brassa back, emedan han såg en lunta blänka om bord på skonerten, hvilken tycktes betyda, att man hade att vänta ett nytt skott från samma håll. Styrmannen hade också icke hunnit längre ner än till märssen, och Kaptenen mumlat några ord om, att han först ville se flaggen, förrän en eld-colonn utrusade från det främmande skeppet, och åtföljd af en häftig knall, hven en kula genom mesanen endast några fot öfver Kaptenens hufvud.

"Vid Gud, den herren har brottom" — skrek denne i en bitter och ifrig ton — "som icke har
tid

tid att vänta till dess man får se hvad han sjelf är för en landsman. — *Bear Hands* der, gossar. — Stick upp store skot! — Lossa stor-brassar i lä! — Kasta stormärs-seglet på stång. — Spring ner efter flaggen, John! — Purra ut vakten, Styrman! — Berga lä-seglen, och lowa till vinden, medan jag går ner och sorterar mina papper, så vida den satans besten frågar efter några sådana.”

VIII.

EN PREJNING.

Under det Kaptenen på det upphunna skeppet var sysselsatt nere i sin kajuta, och dess besättning arbetade med brassarne och seglens bärgande, ljusnade det till mer och mer, så att man slutligen kunde se den främmande seglarn och dess manöver. Det var nemligen en lång och svår skonert, af det slaget, som i Westindien kallas "*Klipper*," hvars karakteristika tackeldrag äro ofantliga, akter öfver stupande undermaster med små stänger, hvarpå inga rår finnas. Deras egentliga segelaria ligger också i de fyra underseglen, bestående af tvenne svåra gaffel-segel, så breda nertill, som fartygets dimensioner, i förening med en långt utskjutande bom, möjligen tillåta, men deremot i proportion mycket smala upptill vid gafflarne; samt tvenne snedsegel, hvilka likaledes äro så stora som rundhulten medgifva. Fördelen af denna enkla tackling är i synnerhet att kunna ligga nära vinden och segla bidevind bättre än med hvilken annan som helst; hvilket också kan sägas vara dessa fartygs force, ty somliga, och i synnerhet de större af dem, besitta dessa goda egenskaper i en så hög grad, att det icke är möjligt för till och med en välseglande fregatt, att taga lowen af dem. Utom det denna lätthet, att fort arbeta sig upp till lowart, gör dessa fartyg utmärkt passande för Navigationen emellan Westindiska

Öarne, der den ständigt blåsande passaden gör att hela resor måste företagas alldeles emot vinden, så medför den äfven så många fördelar för det slags seglare, hvilkas förnämsta syftemål är att lika lätt kunna undvika som upphinna ett fartyg, att denna sort skonertar företrädesvis blifvit begagnade till kapare; då man utgått från den ganska riktiga principen, att man kan endast komma fort upp emot vinden, så kommer man nog tillräckligt hastigt undan den samme.

Denna sats var också den i lä liggande skonerten ett ögonskenligt bevis på; ty, oaktadt skeppet hela natten, eller under nära tolf timmar, legat för en slör hän, hvilket åter är den segling, som råsegelare i synnerhet äro starka uti, så blef det ändå upphunnet af denna snedsegelare, hvilken också för tillfället hade försett sig med ett par råsegel, som, ehuru de icke i vanliga fall syntes, eller egentligen kunde sägas ingå i dess tackling, ändå både för deras storlek och effekt ganska tillräckligt saldererade den annars svåra balans i segelaria, som alltid blir till favörer för råsegelaren, då affärerna gå undan vinden. Hade Kaptenen på vårt skepp blott gifvit sig tid, eller rättare haft köld nog, att med kikaren observera sin förföljare, innan han nedgick i kajuten, så skulle han haft lättare att begripa, huru det var möjligt, att en skonert kunde hinna hans skepp med utsläppta boglinor; ty då hade han sjelf fått se, hvad nu Styrmannen observerade, att skeppet icke väl hade börjat minska

segel, förrän tvenne stora fyrkantiga segelmassor liksom nedsjönko i däck på skonerten, och försvunno från dess fockmast, på hvilken de förut varit hissade, som en ofantlig bredfock och ett svårt toppsegel.

Emellertid sköt skonerten framom det nu uppbrassade skeppet, och sedan den hunnit tillräckligt för ut, vände den och passerade tätt i lowart om det samma. Då den kom rätt tvärs, flög en Engelsk flagg upp under gaffelnocken, hvarefter en kort prejning på samma språk begynte, hvilken slutades med befallning att Kaptenen skulle komma om bord. Denne, som redan vid första anropningen uppkommit i kappen, der han förblef, under det Styrmannen besvarade prejningen, befalld blott att jollen skulle firas i sjön, hvarefter han åter förfogade sig ner i kajuten, sedan han likväl först ropat på sin kajutvakt, hvilken, inkommen, fick tillsägelse att gömma undan det så kallade apotheket och sjökorten, jemte något silfver och andra pretiosa, hvilka han förmodligen icke ansåg vara så alldeles säkra i det granskap han nu kommit. Under det pojken var sysselsatt med undanstufningen af alla dessa effekter, fick han se Kaptenens klocka, som hängde inuti dess koj, och i den brådskande ifvern undfallit ägarens uppmärksamhet.

”Skall Kaptenen icke taga sin klocka på sig”? — utropade gossen, glad att få någon anledning att våga börja ett samtal med sin strän-

ga herre, hvilket han förgäfvades sökt, ända sedan skonerten upptäcktes. "Klockan? Ack! jag hade så nära glömt den, i denna förbannade brådskan. Det var bra du påminte derom, John" — fortfor Kaptenen i den mildaste ton, han nogonsin nyttjat till sin kajutvakt — "Tag hit den! . . . Fast nej. . . . Det är bättre, du gömmer den i den lilla lönnlådan vid fötterna under kojén, som du väl vet. Man kan icke vara nog försigtig med detta slags kapare."

"Är det då en riktig sjö-röfvare, Herr Kapten?" — fortfor pojken, begagnande ögonblickets dispens från den vanliga strängheten hos Kaptenen.

"Sjö-röfvare?" — upprepade denne — "Åh ja, du kan icke ha så orätt i det; ty skillnaden emellan en sådan och en kapare i dessa farvattnen, är ofta så fin, att de sjelfva icke ha så noga reda derpå, och en annan ännu mindre. Men hvad står du och pratar för, pojke! och icke lägger in klockan, som jag sagt dig?"

"Ack jag tänkte blott på om vi nu haft fregatten *United States* med oss, så behöfde vi icke frukta så mycket för hvarken kapare eller sjöröfvare."

"Fregatten?" — upprepade Kaptenen, flat och oviss om han borde taga denna anmärkning som en simpel reflexion af pojken, eller kan hända rättare, som en slags pique på hans egna många sarkasmer emot örlogsmän — "Fregatten säger du? — Ja, du må mena dermed hvad

du vill, men det vet jag, att, om jag nu hade den gamla "Jernsidan" inom kikaren, så ville jag ge mycket, och dig till på köpet för att bli en krutapa der om bord, som du passar bättre till, än stå här och prata i min kajut sakramensskade pojkbysing. Fort! skynda dig upp på däck och säg Styrmannen att han kommer ner, jag vill tala med honom — annars skall jag lära dig hålla munnen en annan gång."

Innan Kaptenen slutat, var också gossen genom dörren, rädd att få dyrare betala den glädjen, att ha förargat sin Kaptän och slagit honom med sina egna vapen; och kort derefter inträdde Styrmannen i kajuten med tillsägelse, att båten nu var klar på sidan.

"Det är bra, Styrman; ehuru det vore bättre om han hade fått hänga under sina däfvertar akter ut. Nå väl, då vi icke kunna hjälpa det, hvad tror ni väl om den der Herren, som vi på detta sätt råkat ut för?"

"Jag tror, att det är den snällaste seglare, jag sett plöja sjön och den vackraste skonert, som kan flyta på vattnet; men för öfrigt är det icke godt att säga hvad det är för en landsman, ehuru han nu för Engelsk flagg."

"Deri har ni rätt," — inföll Kaptenen — "Ty att han hissade Engelsk flagg, då han prejade ett Amerikanskt skepp, är icke underligt. Likväl är jag nästan säker på att det icke är någon Engelsman, utan snarare en Fransos eller någon af de här Sydamerikanska Fristaternas kapare,

hvilkas många nymodiga flaggor icke sjelfva fan känner, i fall de hissade dem som lotsgös, för att bli inlotsade till helvete, dit de ändå komma — och om det är en sådan, hafva vi icke så mycket att frukta för skepp och last, hvilka i alla fall äro assecurerade för uppbringningar, men destomera för vår besättning, våra instrumenter och sjökistor, ty dessa gynnare pläga vara lika fallna för en utskrifning bland de förra, som en visitation af de sednare, och derföre har jag redan, som ni ser, gömt undan hvad jag kan, och jag vill råda er att göra detsamma. — Men det är väl icke värdt att dröja här nere längre, ty annars kunde vi snart få en kula genom kajuten från denna best, som tyckes vara lika litet road af dröjsmål som lösa skott. — Farväl derföre, så länge! — Skulle någon komma om bord, under min frånvaro, hvilket är temligen säkert, så traktera dem så godt Ni kan af romankaren för besättningen. Dylikt folk hålla till godo hvad de få: och det är i alla fall bättre att lotsa vara vän än fiende med dem.”

Under denna förmanande tillsägelse skyndade Kaptenen, åtföljd af dess närmaste man upp genom kajutkappen på däck, hvarest redan var fullkomlig dag, ty solen hade just nu uppskjutit sin glödande skifva öfver den violett-färgade Oceanen, och öfvergöt med sina gyllende strålar tacklingen på skeppet, hvars master, segel och tågvirke glänste emot den höga azurfärgade himmelen i denna förklarade fägring, hvari

alla föremål försättas under soluppgången inom de förtjusande tropik-regionerna. Det var likväl icke på dessa föremål, som de uppkomne sjömannens blickar hvilade, ty de riktades genast åt ett annat håll utombords, eller på det tvärs ut liggande fartyget, hvilket nu låg så nära och syntes så tydligt, i all sin skönhet, till både tackling och skrof, att det i alla fall vore förlåtligt, om hvilket sjömansöga som helst deraf fångslades och sysselsatte sig med dess beskådande, ehuru känsligt det annars kunde vara för naturens skönheter.

Det var, som förut är nämndt, en skonert med den slags enkla och svåra tackling, som förut är beskrifven, hvilken, i förening med de smidiga formerne i sjelfva skrofvvet, antydde en så utomordentlig grad af lätthet, styrka och snabbhet hos hela maskinen, att den, i jämförelse med andra fartyg, skulle för sjömannen framställa samma ömisskänliga drag af öfverlägsenhet i dessa egenskaper, som Ornithologen genast upptäcker hos falksläktet, jämfördt med de andra fogelslagen. Samma karakteristiska proportioner — så vida det är tillåtet, att längre begagna en för filosofen kan hända besynnerlig likhet mellan natur och konst, eller längre utsträcka en för naturforskaren förarglig jämförelse emellan en fogel och ett skepp — samma proportioner, som råda mellan kropp och vingar på de nyssnämde roffoglarne, tycktes också finnas emellan skrofvvet och seglen på denna Oceans

roffogel: och likasom de förres anfallsvapen förnämligast består i den stora näbben, likaså hade denne koncentrerat sina i en enda ofantlig kanon midt i fartyget, under det fyra på hvardera sidan, af en mindre kaliber, tycktes mera ämnade till försvar, och kunde kanske bäst liknas vid de förres lika många klor. Liksom de nämde foglarne vanligen sakna de glada färger, som oftast utmärka de befjädrade djurslägterna, så hade denne icke heller någon af dem, som vanligen pryda andra fartyg; ty han var svart helt och hållet och, med undantag af de snöhvita seglen, fanns icke något, som gjorde afbrott från denna mörka, hotande färg. — Men vi skola sluta med denna jmförande beskrifning — ej af brist på materialier att utsträcka den längre, utan därför, att den i alla fall förefaller oss blott såsom ännu ett prof på de många misslyckade försöken, att för andra än sjömän eller dem som närmare intressera sig för yrket, speciellt beskrifva ett fartyg — och hellre lyssna till ett samtal, som uppstått emellan båda Styrmännen på vårt gamla skepp, sedan Kaptenen gått ner i sin båt och redan var på väg bort till kaparen.

”Ja, Ni har rätt i det. En sådan seglare är icke så lätt att undvika. — Många fartyg har jag sett, både örlogsmän och kapare, men maken till denna såg jag aldrig. Se — han har nog att göra der vid roret, att hålla henne från att skjuta för stark fart, eburu hon ligger och hackar jemt i vinden endast med lefvande klyfvare

och uppgigadt storsegel. Vid Gud — Kaptenen kunde behöft litet mera kött i båten, om han skall hinna honom. — Lätta litet på roret der! Vi måste låta henne skjuta öfver stäf, annars komma vi för långt akter ut, — Tag ett tag i lä store brassar, gossar! — så att vi få litet mera fart på henne.”

”Jag kan undra, huru djupt en dylik skonert kan sticka med en sådan resning. — Jag tänker han har lika mycket under vatten som vårt skepp, fast han ofvanpå icke hägrar hälften så högt som vi.”

Åh, hvad hans djupgående beträffar, så kan Ni vara säker att han räknar så många fot för, som vi akter, ehuru hon nu ligger styfva tretton; och om han icke sticker sina sex eller sju fot djupare vid roret, så bedrar jag mig på byggnaden af en Westindisk klippe, hvilken utom denna styflastighet icke skulle kunna föra ett sådant ofantligt bomsegel som Ni ser.”

”Ja, jag har nog sett på det, och några alnar duk sitter der i det. — Jag ansvarar för att det tål att ta uti, innan man får en sådan lapp upp i vädret: och fast än det tyckes vara fin duk uti det, så tror jag, att hela vår besättning skulle få nog göra med att hissa pik- och inra fall på en gång.”

”Ja, Ja, och ännu mera att berga det för en slör hän. Men se, der lägger gubben till. Nå, har han lika lätt att klarera sig från Kaptenen der om bord, som han har att äntra öfver

relingen på dess skuta, så slipper han för godt köp, ty han steg med en gång från toften i stor-röset, och så med ens öfver relingen in på däck. Man kan också icke säga, att skrofvat tar mycket vindfång der om bord, men nog måtte hon ändå tvätta sin besättning, ehuru bogen och sidorne äro så utfallande, att hon tyckes kunna berga sig temligen för sjön."

"Ja, intet tror jag, att gubben skulle kunna promenera torrskodd i tofflorna der om bord, som han alltid skryter med att han kan göra här om bord i hvad väder som helst. — Men hvar tog han nu vägen — kan ni se det med kikaren?"

"Åh ja — han gick ner i kajuten. Förmodligen vill Kaptenen der agera en stor Herre, som icke tar emot sitt främmande på halfdäck, utan ger dem audiens nere i sin kajuta. Nå, jag undrar icke derpå. Om någon skeppare har skäl att vara stolt öfver sin skuta, så måste denne ha det, ty vackrare köl kan ingen ha under fötterna. — Se bara sådant lopp akter. Ligger hon icke på vattnet lik en and? Vid Gud, det är en skuta, sådan som en sjöman kan bli kär uti. — Och sådana master lika långa som fartyget och svåra i fisken som på en fregatt, fast de äro smäckra i topparne — och en bom, som icke ger dem mycket efter hvarken i längd eller tjocklek."

"Nå, hvad tycks om hennes stående gods — ej mera än tre spant på hvar mast, och inga vef-

lingar — Inte ta vanten vindfång, hvad toppgastarne säga om lättheten att äntra upp. Men så ha de också icke mycket att göra i vädret der om bord, ty gaffeltoppseglet är flygande, och på fören har hon ingenting, hvarken att refva eller beslå, då allting går ner i däck; ehuru svår fockrån är, som hänger nedfirad på relingen, lik beginerån på en kutter, och skjuter ut öfver sidorna liksom waterbommarne på en fregatt för ankar.”

”Ja, den som upptacklat den der skutan, har förstått sig på rätta maxen af en äckta klipper, fast han icke gjort mycket för matrosernas maklighet. Det skulle vara roligt att för contrasten ha ett Holländskt skinkskaft vid sidan af honom, och se hvad figur en sådan trumf-till-klas-Maklig skulle göra bredvid denne långgjutne vindätaren med sina, i hans tycke säkert, vanhederliga dimensioner. — Men se! . . . hvad är det? . . . Han hissar en annan flagg — Ah ah! Jag kunde väl tro det — der går John Bull ner och chevalier de Tricolor äntrar upp på gaffelnocken. — Förträffligt! — hon tacklar ännu bättre under Fransk flagg: och jag gratulerar både oss och Kaptenen, som nu sluppit ur sin förlägenhet, fast han ändå misstänkte detta. — Bear hands, gossar, der! — ge henne tre duktiga hurra för vår gamle vän den trefärgade flaggen.” Anmanningen var icke väl gifven, förrän den efterkoms af besättningen, hvilken samlat sig på gångbordet i lowart, för att betrakta och göra sina anmärk-

ningar öfver kaparen, samt nu med glädje såg denne utbyta den fiendtliga flaggen för en allierad. — Kort efter det sista skrålände hurraropet hade hunnit väl dö bort i den tomma rymden, syntes jollen sätta af från skonerten, och den akter ut sittande personen, hvilken likväl icke var vår Kapten, styrde rakt på skeppet; och det drog ej länge ut, förrän en främmande person med en sjömans vighet hoppade från båten öfver relingen, och ögonblicket derefter stod på halfdäcket i lowart, en lång atletisk figur, klädd i en blårandig sjömansjacka och dito byxor, ombundna vid medjan med en silkesnäsduk, från hvars brokiga fällar framblänkte de krokiga kolfvarna af ett par pistoler. Dess mörkbruna ansigte beskuggades af en låg halmhatt och täcktes till en stor del af ett svart yfvigt skägg, hvilket, under de olika namnen af mustacher, pollisonger och pipskägg, lemnade blott ett nödtorftigt rum för munnen och ett par bruna blixtrande ögon, öfver hvilka dessutom hvälfde sig tvenne ofantliga ögonbryn. — Sedan han först kastat en af de der hastiga blickarna uppåt skeppets tackling, hvilka äro snart sagdt ovilkorliga för en sjöman, då han kommer om bord på ett främmande fartyg, vände han sig till Styrmännen och med en nick hälsade dem på det allmänna sjöspråket, väl ledig, men med en dialekt, som förrådde att detta icke var modersmålet, utan snarare det, som med lika rätt fått namn af det allmänna hafspråket. Derefter lemnade han en

biljett till förste Styrmannen, som bad honom stiga ner i kajuten, hvilket han kort afslog; och under det denne läste, gick han för ut till besättningen, hvilken ännu stod församlad på gångbordet, delande sin uppmärksamhet emellan begärandet af den främmande personen och åhörandet af de uppkomne jollgästarnas berättelse om kaparen.

Sedan han kastat några mönstrande ögonkast på denna grupp, hvori blandades dylika blickar af tillfredsställelse, hvarmed en värfnings-officer betraktar en samling unga och starka personer, hvilka han hoppas kunna göra till rekryter, vände han sig till dem med följande af gallicismer uppfyllda tal: "Nå väl, mina gossar, hvad tycker ni om den der skonerten? — Skulle ni icke ha lust att segla på den, och under Fransk flagg slåss emot Engelsmännen? — Hon upphinner en Engelsk coopvardiman inom vaktten, och ingen Engelsk fregatt har ännu seglat om den. — Trettio piaster i månaden utom andelen i prispengarne. — Inga lossningar eller lastningar: tågen hafva icke varit ibända på sex månader. — Säg, tycker ni icke om en sådan segling? — Är det ingen af er, som har lust att gå om bord med mig?"

Sedan matroserna en stund betraktat talaren och hvarandra, drog den större delen sig tillbaka fram på backen, under ett oredigt mumlande, hvarunder orden: "kapare," "prispengar," "galje," "sjöröfvare," "Kaptenen fången," "m. m."

yttrades med ovilja. Några få stannade ändå kvar i värfvarens granskning, och deribland den matrosen, som förut är nämndt, hade vår kajutvakts förtroende, och som just var en af dem, hvilka varit med i jollen.

Då ingen af de andre ville besvara uppmaningen, steg han ett steg närmare, och sedan han, behörigen öfver relingen, befriat sin mun ifrån en för orationen öfverflödigg portion brun salif, vände han sig till den främmande, och med en listig min började:

"Åh jo, nog skulle man kunna ha lust att följa med Er om bord och segla några månader på den der svarta lättermarkaren; men mig tyckes, att, då ni uppräknat alla andra goda saker der om bord, Ni glömt nämna hvad sort papper Skepparen har i sin pulpet; ty, ehuru väl jag, för en, bättre förstår mig på merlprymen och segelduk, än på penna och papper, så har jag ändå, innan jag tar hyra på någon skuta, lust att veta hvad Rederi jag far för, och allrahelst i dessa tider, och på en sådan lång och låg best, som den der, hvilken ser ut, som om han lemnat sina rår i land, på det hans besättning icke genast skall bli hängd under noc-karne, då han en gång blir uppbringad . . . Nå nå, ni skall icke taga detta så illa: det var icke så illa ment som sagdt; ty, oaktadt allt det der, är er skonert den vackraste sjöbåt jag sett, och jag är er man, så snart Ni låter mig veta hvad sort kaparebref ni har, eller hvad flagg ni egent-

ligen för; ty lika väl som ni nu skiftat från Engelsk till Fransk, kan ni nästa ögonblick hissa en annan Gud-vet-hvad-för-en, till och med en Turk eller Algerinare. Och, ser Ni, fastän er skonert kan segla, och Ni säger att icke en fregatt kan knipa honom, så skulle ändå *två* kunna göra det: och se då vore det roligt att veta, om man vid ett sådant tillfälle fick blotta hyra i ett fängelse, eller blefve bums presad till galgen."

"Ja, du har verkligen icke så orätt i det, min gosse; men är det ingen ting annat, som hindrar din förhyrning, så kan du genast långa din sjökista ner i båten, ty nog hafva vi kapare-bref om bord; men detta kan du få bättre reda på om bord hos oss, der din egen Kapten genast kan öfvertyga dig derom, så vida du icke tror mig eller din Styrman, som nu kommer här, och troligen äfven kan säga något om dessa saker."

"Ja gossar," yttrade denne, vändande sig till besättningen och pekade på den uppvikna biljetten — "Kaptenen skrifver här, att, om någon af Er skulle vilja godvilligt taga hyra med skonerten der, så har han hans tillåtelse dertill, och att skonerten är från Guadiloupe och har Fransyskt kapare-bref, utfärdadt af Gouvernören på öen, för att kryssa mot Engelsmännen. Likväl, om flera än tvenne af Er vilja lemna fartyget, hvilket hvarken han eller jag hoppas, så

anser

anser han dem som om de hade rymt från skeppet i öppna sjön, och anklagar dem som sådane vid sin hemkomst.”

”Nå väl, hvad säger du nu, min gosse?” — frågade kaparen, under det han vände sig till matrosen — ”Har du ej lust att bli den förste af de tre, som taga trettio piaster i stället för femton, och jaga John Bull, i stället för att frukta hans kryssare. Jag tycker om dig, och skulle gerna se dig i min vakt, om bord på *”le condor,”* der du icke skall sakna kamrater, som äro värdiga att fara på en skuta, hvilken gör skäl för sitt namn.”

”Ja, ehuru jag icke förstår hvad ni menar med namnet på fartyget, så kan jag väl tänka, att det betyder något, som luktar af rof; och då jag en gång sagt ja, så får jag väl hålla ord, så mycket hellre, som här i alla fall icke lär vara frågan om annat än valet emellan att gå godvilligt eller bli pressad. Eller hur?”

”Åh ja! du har kan hända rätt nog, det kommer an på, huru man tar det” fortfor kaparen ”Nå, hvilka äro de andra två, som vilja följa med mig om bord. Ni måste skynda er, gossar; jag har icke tid att stå här så länge — skonerten har redan börjat falla af, för att gå i lä om oss; och så snart den kommer på sidan, måste vi vara klara att sätta af.”

Under det matroserna, tillika med båda Styrmännen, rådslogo om hvilka de tvenne an-

dra skulle bli, som måste lemna fartyget — ty af Kaptenens biljett kunde genast ses, att detta måtte vara ett vilkor för att slippa från kaparen, fast det icke i rena verba uttryktes — gick den främmande akter ut, och började promenera på halfdäcket. Han hade icke gått många slag fram och tillbaka, förrän hans uppmärksamhet fästades på vår kajutvakt, hvilken hade ställt sig längst akter ut. och med halfrädda blickar fixerade honom, liksom i strid emellan begäret att meddela sig och fruktan att tilltala en sådan person. Denne stannade derföre, och med en vänlig min och ton frågade honom, om han ville honom någon ting; hvarvid pojken fattade mod och gick närmare, samt sagta, liksom rädd att höras af någon annan, frågade: "Ni har väl många kanoner om bord på ert fartyg?"

"Nej, icke mera än nio; — men hvarföre frågar du efter det, min gosse?"

"Åh jo — jag ville bara veta det. Ni har väl mycket folk då, om Ni skall kunna försvara er?"

"Ja, vi äro nära åttio man om bord — Men hvad menar du med dina frågor, pojke!"

"Förlåt mig, Herre, jag har blott en till att göra. Ni taga väl aldrig något Amerikanskt fartyg?"

"Vet du icke, att Fransmännen och Amerikanerne äro vänner" — svarade kaparen torrt, under en blandning af förundran och ovilja öfver gossens besynnerliga frågor.

"Ack, blif icke ond, min Herre" inföll denne "jag ville blott underrätta mig om dessa saker, innan jag gaf er förtroende af min föresats, som är att följa med er om bord, så vida Ni vill låta mig bli en af de trenne, som skola gå; ty på annat sätt släpper Kaptenen mig visst icke."

"Ah ha! — Var det derföre du gjorde dina många frågor? — Nå, efter du tyckes vara en rask pojke, som har lust för ett annat lif, än om bord på en kopvardiman, så skall jag taga dig med, ehuru väl du är något ung; då det ändå ofta nog kan vara bättre att ha en godvillig jungman, än en motvillig matros. Gör dig derföre genast klar: vi sätta af i rappet."

Gossen sprang genast förut, der hans meddelande, att han var en af de trenne, som skulle lemna skeppet, väckte lika mycken förvåning som nöje, då det icke fanns mera än en till, utom den redan nämde matrosen, som ville taga hyra med kaparen. Ehuru båda Styrmännen sökte afråda gossen från sitt företag, framhärddade han deri; och alla deras välgrundade skäl kullkastades med ett enda uttryck från dess förtrogne: "kom ihåg Gubbens nyp." — och då nu antalet var fullt, samt skonerten redan i lä om skeppet, så långades de afgåendes saker ner i jollen, och några minuter derefter var båten under väg bort till det andra fartyget.

IX.

EN KAPARE.

Uppkommen på skonertens halfdäck, framställde sig för vår unge äfventyrares blickar en mängd föremål, hvilka voro på samma gång helt olika med dem han varit vand att betrakta på det goda skeppet Franklin, som tillhopatagne karakterisera för det slags fartyg, på hvilket han nu befann sig. Ehuru det lemnade skeppet var ett rymligt fartyg på omkring femhundra tons, så hade skonertens däck ändå ett mycket större utseende; antingen orsaken dertill låg i dess verkligen större dimensioner, eller att det icke uppfylldes af de många saker, som vanligen borttaga rummet på en kopvardimans däck. Inom de låga relingarne, hvilka likvist genom bastingeringen, eller ett lätt borttaget bröstvärn af besättningens gång- och sängkläder, jemte segel och andra lösa effekter, voro ökta till nära en mans höjd — syntes hvarken vindspel, kabysa eller kobrygga, utan det långa, breda däck sträckte sig fritt från fören till aktern, endast upptaget af fyra svåra kanoner på hvardera sidan. Ehuru kaparens däck i detta afseende, och äfven i det hela taget, nog mycket liknade en örlogsman, så var det ändå i flera fall, som den äfven skilde sig från vanliga krigskepp. Sålunda såg man inga båtar på däck, ty de trenne, som funnos, hängde utombords i sina däverter akter ut och på låringarne, och

ehuru de under svårt väder lätt kunde intagas på däck, så fingo de likväl icke den vanliga platsen för dylika farkoster emellan båda masterna, ty denna rymliga plats var upptagen af en annan, för fartygets bestämmelse, mycket viktigare möbel. Denna bestod nemligen i en lång ofantlig metall-kanon, hvilken, både till kaliber och längd öfversteg dem, man vanligen nyttjar om bord till och med på undra batterierna af linie-skepp, samt så monterad, att den kunde skjuta åt alla håll, sedan likväl bastingeringen var borttagen, hvilken gjorde att man inte kunde se honom utombords. Utom dessa större skjutpjeser, syntes inga af de mindre gevär och blanka vapen, hvilka vanligen äro placerade på åtskilliga ställen af ett örlogsfartygs däck; ty, ehuru de troligen funnos i mängd om bord, så vore de icke, som vanligt, till hands för hvar och en, som ville begagna dem. Detta, tillika med den omständigheten, att blott några få personer, hvilka synbarligen utgjorde befälet om bord, buro ett eller annat mindre vapen på sig, i likhet med den förut omtalade, gäfvo anledning till den misstanken, att härunder måtte ligga någon orsak, eller att dessa försigtighetsmått voro en kanske nödvändig handräckning åt ordningens vidmakthållande om bord på ett fartyg af denna beskaffenhet. Huru det nu förhöll sig dermed, så gaf för öfrigt besättningens hållning och uppförande vid våra nyvärfdas ankomst icke det ringaste skäl till förmodan att disciplinen här

om bord var mindre iakttagen än på andra krigsskepp; ty, fastän den främre delen af kaparens däck var uppfylld med en stor mängd matrosor af olika Nationer och färger, som visserligen begagnade och gjorde sina anmärkningar öfver de ankommande, så rådde ändå en allmän tystnad och ordning inom relingarne, och då våra främmande kallades akterut, för att presenteras för Kaptenen, vågade ingen af de nyssnämde matroserne följa med, eller på detta sätt fela emot den respekt, hvilken af manskapet alltid visas för halfdäcket på ett örlogsskepp.

Ibland de personer, som befunno sig på denna sistnämde del af skonertens däck, utmärkte sig genast en, så väl för sitt utseende, som det välde han tyktes äga öfver alla de andra. Denne var en ung man af omkring trettio års ålder, med en af dessa smärta välväxta figurer, som, icke utmärkande sig för sin längd men ej heller för motsatsen, tyckes höra till den slags medelmått, hvilken i så många fall är den bästa och oftast äfven så i frågan om människokroppens storlek. Dess klädsel, ehuru enkel, tyde förnämsta persedlarne utgjordes af en blå klädesjacka, ett par hvita linne underkläder, och en stråhatt, förenade en sådan grad af finhet och snygghet, med den fördelen att fullkomligt passa till bärarens figur, att den genast förrådde gentlemannen, oaktadt snitten för öfrigt var fullkomligt lika med den simpla sjömansdräkten. Dess mera rena än just sköna anlets-

drag beskuggades alldeles icke af något af de mindre hårpartier, hvarmed modet lika ofta vanställa som bepryda ansigtet, och fysionomisten hindrades derigenom icke att examinera de karakteristiska dragen omkring munnen och öfver läppen, hvilka, tillika med de mindre stora än lifliga blå ögonen, marquerade en stark blandning af godhet, skarpsinne och beslutsamhet. En af naturen blond, fast nu brun och väderbiten hy, jemte ett ljuslockigt hår, som likväl obetydligt syntes under den bredbordade hatten, hörde också till de dragen, hvarigenom denne unge man skilde sig från de fleste af sin vilda omgifning.

Till denne person, hvilken nu satt på aktersta kanonen i lowart, rökande sin cigarr, fördes de uykonna; och sedan deras barske ledsagare på Fransyska gjort reda för sitt uppdrag, började den förstnämde examinera våra nyvärfde, på deras eget språk. Detta gick ganska hastigt för sig med båda matroserna, ty äfven den, som om bord på det andra skeppet pratat så mycket, tycktes hafva förlorat sin talgåfva på samma gång han kom om bord på skonerten, der troligen hållningen hos besättningen och utseendet af Kaptenen voro lika så oväntade, som mindre uppmuntrande till långa tals hållande. Huruvida åsynen af dess gamle skeppare, hvilken nu stod ovanligt tyst och medgörlig bakom kapare-Kaptenen, kanske också bidrog härtill, är väl möjligt; nog af, de blefvo båda två ganska fort förhörda och derefter skickade för ut.

Detta var likväl icke fallet med vår unge aprentis, på hvilken de nyssnämde omständigheterna hade en helt motsatt effekt; och om han förut hade kanhända haft några betänkligheter vid att förhyra sig på en kapare, och med en sådan man, som den, hvilken engagerat honom, så försvagades de efter ankomsten om bord och försvunno alldeles efter samtalet med dess nya Kapten.

Sedan denne sistnämde, dels genom sin Styrmans meddelande, och dels af gossens egen berättelse fått veta orsakerna till dess beslut, vände han sig till dess gamle Skeppare med en förfrågan, om han hade någon ting emot, att dess kajutvakt lemnade skeppet. Den tillfrågade, som allt sedan gossens ankomst om bord, men synnerligast under dess samtal med kaparen, varit i en svår strid mellan, å ena sidan begäret, att för andra gången få bestraffa sin aprentis för en misslyckad rymning, och å andra, fördelen af att mista en pojke i stället för en matros, råkade härvid i en så mycket större förlägenhet, som han på den besynnerliga tonen i frågan och bekantskapen med frågaren, icke så noga kunde veta hvad denne mente dermed, eller hvad värde han satte på svaret. Han togs emelertid snart ur sin förlägenhet, då kapare-Kaptenen, efter att en stund hafva fixerat honom, reste sig upp, liksom för att dermed afbryta samtalet, och sedan han kastat den återstående delen af sin utrökta cigarr öfver relingen, vände sig till vår Skeppare, hvilken han med blickar

fulla af ovilja, på detta sätt tilltalte: "Då ni, som jag hört, icke behandlat Er aprentis på det bästa sätt, och, som det tyckes, icke är så synnerligen angelägen om att behålla honom, så skall jag åtaga mig Edra förbindelser; och då ni råkar hans anhöriga, kan ni säga dem, att ni lemnat gossen i en god skola, och hos en lärare, som ansvarar för att han skall bli sjöman. Då vi nu icke hafva mera att göra med hvarandra, så önskar jag er en lycklig resa. Skulle Ni en annan gång råka ut för "Condoren," så hoppas jag att Ni icke gör några onyttiga girar från er rätta cours, för att undvika honom." Och under det han vände sig till Styrmannen "Mr Delabrise! gif de båda nykomna matroserna sitt skeppsnummer, och låt dem få del af ordningarne här om bord. Pojken stannar här på skansen, och ni kan tills vidare sätta honom i Er vakt. — Då båten satt af, så sätt till segel: lägg henne öfver på andra bogen; och låt folket taga sin skaffning."

Sedan Kaptenen gifvit dessa befallningar, gick han ner i sin kajuta, och det drog icke länge ut förrän de till det mesta voro efterkomna: ty vår gamle Skeppare, som antingen skämdes för, eller ock ansåg det öfverflödigt, att taga afsked af sin kajutvakt, hann knappast att underätta sig om longituden här om bord, förrän de tätt på hvarandra kommande komandoropen "hissa stagfocken!" "hal ut gaffelfocken!" lyft piken! "låt falla storehals!" tvungo honom att skynda

sig i båten; och innan han satte af från sidan, voro redan de nyssnämde segeln utspända för vinden, och kort derefter skonerten under full fart. Båten hade också icke förr kommit tillbaka till skeppet, förrän kaparen vändt genom vinden, och då den nu passerade tätt i lowart om det samma, gafs tillfälle för de afseglande att kasta afskedshälsningar åt kamraterna der om bord.

Vår unge äfventyrare hade också begagnat sig häraf, och stod just nere i lä, hälsande sina vänner, ej utan det svärmod, som vid den åldern vanligen åtföljer skilsmässan från dem man länge varit tillsamman med, i synnerhet då man derigenom ser sig försatt bland främmande och okända. Han plågades emellertid icke så länge af denna känsla, ty innan fartygen hunnit förbi hvarandra, fick han se sin gamle skeppare, hvilken nu uppkommit på halfdäcket från båten; och ehuru åsynen af dess gamle tyrann var i sig sjelf tillräcklig att mildra obehaget af skilsmässan från skeppet, så blef detta helt och hållet utplånadt, då han blef varse den nyssnämde personen uppstiga på flaggkistan och, under det han vände sig akterut mot den afseglande skonerten, framtaga ur fickan den så väl kände "pillerburken," liksom för att uti sista stunden hota sin emanciperade kajutvakt med denna Pandoras ask. Hvad nu också meningen var med tobaks-dosans upptagande, så hade dess öppnande åtminstone icke den vanliga effekten på vår

unge sjöman, hvilken nu såg den med ungefärligen samma ögon, som mången från skolan nyligen skild gosse betraktar sin Latinska grammatika: glädjen öfver att äntligen hafva sluppit den, ökas genom hågkomsten af de många vedermodor den förorsakat. Det var således med glada känslor han betraktade aflägsnandet af sitt gamla skepp, hvilket gick så hastigt, att snart både Kaptenens och de öfriga personernas figurer der om bord fördunklades och sammansmälte snart med det mörka skrofvat; och då slutligen, äfven detta fartyg började fortsätta sin kosa, i en motsatt riktning, så påskyndades aflägsnandet i en så ökad grad, att snart nog endast de hvita seglen af det lemnade skeppet syntes öfver horisonten från det låga däck af den bortilande skonerten.

Vår unge sjöman, som med hela lifligheten af sin ålder och lust för yrket, njöt af den för honom så ovanliga seglingen, hade emellertid gått för ut, och lutande hufvudet öfver relingen, öfverlemnande sig åt det alltid angenäma åskådandet af förskeppets häftiga fart genom vattnet. Han hade också en god stund betraktat denna eviga, men alltid olika strid emellan vågorna och den framrusande bogen, och lyssnat på den angenäma musiken af sjöns forssande och böljornas tillbakastötande framför stäfven, då ett slag på skullran väckte honom ur det tankspel, hvori detta behagliga skådespel försatt honom. Då han vände sig om, fick han se sin nya Kapten, hvil-

ken i skämtande ton frågade honom hvad han såg på framför stäfven, eller om han kanske tänkte fånga en Delphin till frukost, då han troligen icke ännu fått någon mat sedan han kommit om bord. Gossen fick likväl icke tid att besvara någon af dessa frågor, förr än den förre tillade: "Jag vet väl, att du endast roat dig med att se huru hon går genom vattnet, och detta förundrar mig icke, ty det roar mig sjelf. Tycker du annars, att det är någon skillnad emellan hennes sätt att plöja sjön och det skeppets, som du lemnat? Men detta kan du säga mig sedan. Gå nu ner i kajuten, så lagar väl stewarten att du får något att äta, och kom sedan upp, så får jag höra hvad nytta du kan göra mig här om bord."

Gossen, som verkligen var fastande och dessutom i den aptitfulla ålder, då en bjudning ner till kajutbordet kan både emottagas och honoreras, vid hvad tid på dygnet som helst, lät icke säga sig detta tvenne gånger, utan lemnade genast Kaptenen och begaf sig ner i kajuten, hvarest han emottogs af en lång Neger, som beställsamt serverade honom med qvarlefvorna af en bastant frukost. Ehuru ifrigt han sysselsatte sig med den välsmakande måltiden, kunde han ändå icke låta bli att bemärka det besynnerliga i rummet, der han befann sig, och dess olikhet, så väl med det lemnade skeppets kajuta, som äfven alla dem, han förut varit uti, om bord på andra fartyg. Oaktadt detta rum för öfrigt var

ganska beqvämligt meubleradt och försedt med en mängd af de effekter, som bidraga till lifvets trefnad, så väl till sjös som till lands, tycktes ändå sjelfva inredningen och arrangementet af detta och närliggande hyttor, mera vara beräknade för deras säkerhet, som bebodde dem. Genom en stark och smal dörr, hvilken på åtskilliga sätt kunde tillåsas innanför, inkom man i detta Gunrum, hvilket med mera skäl, än de vanligt så kallade, kunde benämnas så, då dess väggar voro täckta med en sådan mängd pistoler, bössor, sablar och andra mindre vapen, att man knapt kunde upptäcka de dörrar, som härifrån ledde till åtskilliga smärre hyttor på sidorna och till Kaptenens kajuta akter ut. Ej mera än ett enda stort fönster upplyste detsamma, och detta satt i taket samt var försedt, utom det vanliga mindre jerngaller, hvarmed dylika skylights äro skyddade från att bli sönderslagna ofvanifrån, med ett gröfre sådant i sjelfva skeppsdecket, som hindrade någon från att denna vägen nedkomma. Midt på golvet var en stor blybetäckt lucka, hvilken ledde ner till krutdurken, och öfver densamma stod nu matbordet. Ehuru detta var allt, hvad vår frukostmande skeppsgosse kunde inhämta, under sitt första korta besök i detta rum; ty de frågor, han i detta afseende gjorde sin svarta taffeltäckare, blefvo icke besvarade, antingen derföre att denne icke förstod dem, eller också låtsade endast tala Fransyska, så fick han sedermera

under sitt långa vistande om bord förtroende af en mängd andra saker, på samma gång hörande till det besynnerliga i fartygets inredning, som utgörande en hemlighet emellan dess officerare. Bland dessa var, till exempel, att man både i hyttorna och Kaptens kajuta kunde från hål i ganeringen höra hvad som sades af besättningen i stor-rummet, äfvensom att man, genom ett skåp, som kommunicerade med hörnet af flaggkistan på däck, kunde från Kaptenens kajuta hastigt och obemärkt förflytta sig till det förra.

Sedan gossen tillfredsställt sin matlust, begaf han sig åter upp på däck, hvarest han snart blef kallad till sin Kapten, som nu började ett långt förhör med honom, icke så mycket angående den kunskap, han redan kunde hafva inhämtat i sjömansyrket, utan mera för att få veta hvad slags uppfostran pojken fått, innan han kom på sjön, och hvilka orsaker, som egentligen drifvit honom att lemna sitt skepp. De svar, den examinerande erhöll på sina frågor i dessa ämnen, tycktes på samma gång roa honom som öka den välvilja, han redan fattat för gossen under sitt första samtal med honom; och då denne slutligen berättade sitt misslyckade försök att embarquera fregatten, samt det beslut han derefter fattat, slutade kapare-Kaptenen förhöret med den försäkran att, så vida han icke misstog sig alltför mycket, skulle gossen icke förlora något på bytet emellan vistandet om bord på det sistnämde skeppet och det, hvarpå han nu befaun sig.

Denna förutsägning inträffade också: ty vår unge Amerikan hade icke varit länge på skonerten, förrän han af Kaptenen förklarades såsom officer om bord; och då han icke kunde sköta en Styrmans post, blef hans tjenstgöring till en början af ungefär samma beskaffenhet, som en yngre Cadett om bord på ett vanligt krigs-skepp. Under det han derigenom hade tillfälle att lära sig det mera praktika af sitt yrke, roade sig Kaptenen med att emellanåt bibringa honom kännedom i de theoretiska delarne, äfven som i Fransyska språket, hvilket dessutom ständigt talades i kajuten, så att gossen ej gerna kunde komma i någon bättre skola; och ansåg han sig i alla fall hafva vunnit på bytet af förmyndare, ehuru den förre var en hederlig kopvardi-skeppare, och denne, om icke en sjöröfvar-chef, åtminstone en fördomsfri kapar-Kapten.

Hvad tvetydighet, som också kunde falla på dess karaktär i detta hänseende, så var denne kapare föröfrigt fullkomligt vuxen det ej så lätta värfvet att föra ett krigs-skepp af detta slag, ty utom det dess besättning var så disciplinerad, att den häruti närmade sig manskapet på ett örlogsfartyg, så var den äfven så exercerad både i vapen och manöver, att den häruti kunde täfla med de flesta krigs-skepp. På detta sätt var det icke nog, att de ofta öfvades i målskjutning med de förnämsta skjutpjeserna eller de svåra kanonerna, utan denna nödvändiga exercis utsträcktes äfven till de mindre, såsom bös-

sor, mousquetdundrar och pistoler, äfvensom handterandet af de blanka vapnen; och utom det Kaptenen på flera sätt sökte derunder väcka täflan hos sina underhafvande, brukade han ofta försäkra dem, att kanonerna icke kommit om bord, för att blott skrämma fienden eller tjena till barlast, lika litet som de mindre vapnen, för att blott pryda halfdäcket och arkliet. På samma sätt gick det med manövern af skeppet, och utom de vanliga öfningarne med hastig tillsättning, refning och bergning af sjelfva seglen, exerserades äfven med borttagande af de gamla och tillsättande af nya rundhult, såsom klyfverbom, fåckrå, gafflar och storbom, till hvilka reservpieser funnos om bord. Äfven rätta handterandet af båtarna försummades icke, och den, för en kapare så vigtiga, manövern med småfartygens utsättande och manierande, öfvades både i storm och stilltje, likasom det ej mindre makt-påliggande roendet af sjelfva fartyget i den sednare händelsen.

Alla dessa öfningar gingo så mycket bättre och lättare, som både Kaptenen och Styrmännen ofta deltog personligen deri: och lika ofta som de sistnämde täflade med manskapet att sända kulen från den långa kanonen genom den utlagda tunnan, lika ofta hände det att, sedan Kaptenen under en frisk bris och god fart befallt läringsbåten firas i sjön, han sjelf äntrade ner, fattade roret och styrde den från den bortilande skonerten

nerten. Utom det han härigenom uppmuntrade sitt folk, att ända till det yttersta anstränga sin skicklighet, öfverlemnade han sig äfven dermed åt sin egen brinnande lust för sitt yrke, ty han var, hvad matroserna kalla, sjöman i hvarje led, och såsom sådan älskade han sin handtering med en verklig passion, och var så kär i sitt skepp som en riddare i sin sköna. Åtminstone var det ofta med ett välbehag, gränsande till förtjusning, han betraktade detsamma, antingen då han, promenerande på halfdäcket, kastade sina lifliga blickar uppåt dess välstående tackling, eller då han från båten på afstånd åskådade de sköna formerna af skrofvat och seglen, samt den lätta och lediga gången af hela machinen. Han förskaffade sig också ofta detta nöje, äfven i hårdare väder: och en bland orsakerna, hvarföre han redan i början af gossens vistande om bord, fattade sådan välvilja för honom, var den, att han tyckte sig finna hos honom, sinne för denna njutning; och hädanefter firades giggen icke i sjön i detta ändamål, utan att John hade plats i hocken, för att styra densamma, hvarigenom Kaptenen förskaffade sig det vid sådana tillfällen stora nöjet, att kunna meddela sig åt någon, som är känslig för samma intryck.

Emellertid fortsatte skonerten sin kryssning emellan Syd-Amerikanska kusten, Westindien och Cap-Verds öarne, eller i den delen af Atlantiska Oceanen, som jemt beblåses af den

östliga pasadvinden — en kryssnings station, hvilken dess Kapten företrädesvis valde af tvenne ganska viktiga skäl. Det ena var att den jemförelsevis var mindre besökt af så väl Engelska som Amerikanska och Fransyska kryssare eller kapare; och det andra, att den jemna cultjen från samma håll, hvarpå skonertens svåra tackling just tycktes beräknad, gjorde dess öfverlägsenhet i segling ännu säkrare, på samma gång den betog farhågan för de hastiga förändringar i vindens kraft och direction, hvilka ofta kunna vara menliga för ett välseglande skepp, antingen det jagar eller flyr. Dess vanliga manöver var också att, så snart något svårare segel varskoddes från topparne, genast med alla möjliga segel forcera sig upp i lowart om detsamma, och ej förr nalkas det, än denna så viktiga position var intagen. För att vara säker för den ibland oangenäma surprisen, att bli förr observerad; än man sjelf gjorde det, voro icke allenast tvenne man ständigt placerade som utkik på hvar sin topp af de höga under masterna, utan man brukade äfven ett kanhända mera kraftigt, ehuru i sig sjelf passivt medel, nemligen: att alltid ligga för så små eller rättare så låga segel som möjligt, då man icke såg något fartyg, eller icke behöfde göra någon synnerlig fart: och de höga gaffelsegeln voro derföre nästan alltid bottenrefvade, och deras ofantliga ytor utvecklades sällan till sin hela vidd, förrän det gällde någon

ansträngning, antingen för att upphinna eller att undkomma.

På detta sätt var det ej så mycket underligt, att denne skarpseglande och svårt bestyckade kapar-skonert uppbringade en mängd kopvardi-fartyg, samt icke allenast lyckligt undgick större fiendtliga örlogs-skepp, utan äfven besvarade mindre dylikas, anfall. Då dessa sednare affärer likväl ej alltid voro så lätta som de förra, och dessutom ofta fordrade lika mycken skicklighet hos Kaptenen, som välsegling af dess fartyg, så skola vi berätta ett par af dem, hvilka föreföllo under vår nu blifne kadetts vistande om bord.

X.

EN JAGT.

Det var bittida på morgonen några dagar efter sedan "Condoren" varit inne med en pris i någon af de Fransyska Westindiska hamnarne, som den låg efter vanligheten för små segel kryssande upp åt "lowart," som på dessa latituder är den vanliga benämningen på öster. Natten, ehuru mörk, hade varit så vacker som den oftast är emellan vändkretsarne, och dess tindrande stjernor och månlika planeter hade ännu icke hunnit tillbakaträngas af den snabbt framilande morgonrodnaden, förrän en grof basröst från förtoppen hastigt utropade: "en seglare rätt i lowart!" Liksom efter ett kommando-ord vände sig allas ögon i den angifna direktionen och möttes med detsamma af en stor seglare, hvilken kom spännande fördevind, styrande rakt på skonerten. Detta blef signalen till en allmän rörelse här om bord; och om däck förut hade varit mindre lifligt, så framställde det nu på en gång en tafla af lif och rörelse. Medan vår kadett var nere och tillsade Kaptenen, hade vakt-hafvande styrmannen redan börjat sticka ut refven, under det båtsmannens visselpipa lät höra de för frivakten så disharmoniska utpurrnings-tonerna. Snart voro också segeln i topp och "alle man på däck" äfven som Kaptenen, hvilken med oafslätlig uppmärksamhet genom kikaren fixerade det främmande fartyget. Slutligen tog han gla-

set från ögat med tillkännagifvande, att det var en svår fregatt som höll rakt ner på dem, och då hon redan var så nära, att man icke kunde komma förbi dem uppåt lowart, så var här icke annat att göra än försöka undkomma fördevind. Det drog också icke länge ut förrän skonerten hade akterspegeln vänd åt den förföljande, och med sin ofantliga bredfock och toppsegel flög genom sjön förbi vågorna, hvars hvita skum kastades af bogen högt i luften åt båda sidor.

Emellertid tycktes fregatten icke göra mindre fart, efter hvad man kunde dömma af den stora mängd segel hon förde, hvilka nu, sedan solen sprungit upp, syntes med sina svällande ytor, uppstaplade öfver och bredvid hvarandra, i all den mångfald och symmetriska skönhet, som karakteriserar ett fregatt-tackladt örlogsskepp, då det med alla segel seglar platt fördevind. Från öfversta toppen af denna hvita segelmassa, nedhängde en smal röd vimpel, hvilken, hindrad af farten och seglen att blåsa riktigt ut, svängde sig nu och då i en fantastisk bugtning öfver tacklingen, väl otydlig, men i alla fall, tillräcklig att för det beväpnade sjömansögat ge tillkänna det fregatten utgjorde en del af "*the wooden walls of Old England.*"

Ehuru det väl i början, och i synnerhet, för ett ovandt öga, tycktes som distansen emellan begge fartygen icke minskades, så fann ändå Kapar-kaptenen snart nog, att fregatten tog på honom: och då han med denna kursen icke

kunde forcera med mera segel, befallte han att kanonerna skulle rullas akter ut, för att försöka om farten ökades genom det förskeppet lättades. Efter en stunds förlopp fann han ändå, att, så vida denna förändring i lastläggningen hade hulpt något, så var det otillräckligt, ty den förföljande hade nu ej så omärkligt nalkats honom. Han försökte ännu ett medel, som vanligen brukas i sådana fall, att medelst vattensprutning hålla segeln våta, och ehuru väl det i början tycktes, som denna åtgärd skulle haft en förmånlig verkan på skonertens segling, då afståndet emellan båda fartygen nu en tid förblef detsamma, så började ändå snart derefter fregatten åter hinna på honom.

Kaptenen, som under hela tiden hade promenerat fram och tillbaka på halfdäcket, och med samma köld gifvit sina befallningar, som om det blott hade gällt en vanlig kappsegling, kastade nu åter kikaren till ögat, och så snart han fått den rigtad på sin förföljare, utropade: "Ha! jag förmodade det — han har också spruta om bord, och håller som bäst på att fukta sin segelduk från skyskrapan till under-läsegel. Nå nå monsieur Jack! — ännu är det icke så farligt. — Jag har i alla fall lust att försöka om din fregatt är lika öfverlägsen för en slör-hän, som hon är det platt-för-de-gatt. Bear hands gossar! — Gör klar drifvaren och jagaren. — Vi skola åtminstone låta honom exercera sina märsgastar med att berga och tillsätta sitt myckna småplock uppe i vädret."

Innan denna befallning hann verkställas, girade fregatten till ett par streck, och på samma gång small det första skottet från dess bogport, hvilket antingen för den långa distansen, eller fel i riktningen, ej räckte skonerten.

"Skola vi icke svara på hans hälsning?" frågade Styrmannen Kaptenen, som småskrattande hade observerat huru kulan ricochetterade i kölvattnet.

"Nej, ehuru jag tror, att vår "Oncle Thomas" skulle återge complimenten bättre, än vi fingo den, så skola vi blott besvara den med att hissa vår flagg, ty vi kunna i alla fall icke göra honom mycket skada, så länge han går undan vinden, och lika lätt kan undvara som reparera en afskjuten stång eller läsegels-spira. Men deremot skulle vi härigenom endast reta honom att vexla kulor med oss: och fastän en sådan lek ännu icke vore så farlig för oss, så kunde den ändå bli äfventyrlig i längden, ty en enda kula i någon af våra gafflar eller i bommen är fruktansvärdare än all hans öfverlägsenhet i rumskot-segling. Jag hoppas ändå, att han icke skall bry sig mycket med att beskjuta vår tackling, så länge vi hålla honom rätt akter ut, och han således icke kan göra det utan att gira till och derigenom förlänga sin distance, i synnerhet då han ser, att han i alla fall kan hinna oss."

Emellertid hade skonertens segelarea blifvit tillökad med de nyssnämde seglen, hvilken väl till en början, eller under sjelfva tillsättningen,

hängde vanmäktigt ner emellan sina rundhult på de båda yttersta ändarna af fartyget, men hade icke förr blifvit vederbörligen utsträckta, förrän fartygets kosa ändrades så mycket, att vinden, som nu kom något in på sidan, äfven uppfyllde dessa segel. Med detsamma lade skonerten öfver åt sidan, och tycktes derefter med en ökad fart rusa genom vattnet, hvilket likväl i längden icke hade någon märkligt gynnande verkan på distansen emellan honom och fregatten, som genast gjorde samma manöver; ty fastän denna troligen, straxt efter upplofningen, förlo- rade något, innan den fått nedbala, tillsätta och brassa sina många olika segel, så var denna för- lust så ringa, att den i alla fall snart uppvägdas af den betydligare fördel, ett större väseglande skepp alltid måste ha öfver ett mindre, så snart seglingen går rumskots. Kapar-kaptenen var också troligen öfvertygad härom, innan han för- ändrade kursen, ty han bibehöll ännu samma trankila min, ehuru fregatten fortfor att närmas; och det var till och med i en skämtande ton, han slutligen yttrade: "Den der fregatten seg- lar bättre än många, jag varit ute för, och det är rätt illa, att han icke vill tillåta oss att för- söka hvarandra med anhalta skot, ty med lösa boglinor är han den segrande, det synes tydligt. — Nå väl, det återstår således intet annat än försöket att tvinga honom ge oss fair play; och så vida Kaptenen der om bord icke är desto vandare vid att jaga en snedseglare, så hoppas

jag, han innan aftonen skall få nöjet af en kappsegling på uthalta boglinor.

Derefter befallte han blåsas "alle man på däck," och att besättningen skulle komma akterut, hvilka båda befallningar voro nästan lika öfverflödiga, ty de voro alla uppe, och de flesta af dem, ej så trankila som deras Kapten, hade länge stått med ansigtet vända akterut, tyst betraktande den förföljande fregatten. Sedan de nu kommit fram på halfdäcket, och med ifrig nyfikenhet blickade upp på sin Kapten, för att höra hvad han i denna kritiska moment kunde hafva att säga dem, började denne tilltala dem så här:

"Nå väl, mina gossar! hvad tycker ni om den här Engelska fregatten, som nu kommit oss så nära och som säkerligen tror jag innan långt få göra en god pris. — Jag, för min del, tycker icke mycket om den, och kan icke neka till, att det ser ut som om "Condoren" snart skulle ha flugit länge nog under Fransysk flagg. Likväl har jag ännu icke förlorat allt hopp att rädda både honom och oss, och så vida ni blott med köld följa mina befallningar, så hoppas jag, vi innan solnedgången skola ha den der tremastaren något längre i lä om oss, än han nu är i lowart."

Härefter gaf han dem del af sin plan, och till följe deraf lades skonerten åter fördevind, de nyligen tillsatta seglen nedhalades, kanonerna rullades för ut på sina ställen, och sedan detta

arbete var undangjordt, fick besättningen äta frukost, då klockan nu redan var tio på dagen.

Fregatten, som under tiden kommit upp inom en kvart mil, lossade nu andra skottet från sin jagtkanon i lä, och hissade på samma gång en Engelsk flagg på stortoppen, då den icke kunde synas från gaffelnocken; hvarefter den också föll af rätt förde-vind efter kaparen. Ehuru detta skott träffade bättre, ty kulan flög genom skonertens bredflock; så lossades icke flera, troligen af de orsaker, som Kapar-kaptenen redan förut sagt, utan fregatten nöjde sig med att åter tillsätta sina läsegel om bagbord, och genom sin öfverlägsna segling snart tvinga den flyende att ge sig. Denne behöll ändå sin flagg hissad under gaffeln, och skyndade undan med fulla segel, blott passande på att hålla fregattens tre master öfverens, och derigenom hindra den från att skjuta, med mindre den girade till.

På detta sätt gick det under en brinnande fart ännu en timme, då fregatten hunnit så nära, att man kunde tydligen urskilja personerna på backen, och skulle kunna hört kommandoor-den, om icke den beständiga massan af skum, som, lik en rörlig snödrifva vältrade för dess bog, hade öfverröstat allt annat ljud. Man såg emellertid huru en mängd kikare voro rigtade, öfver bastingeringen, på skonerten; och troligen voro de observerande delade emellan beräkningen af hvad värde prisen kunde ha och förundran öf-

ver hvad meningen kunde vara med dess fåfåniga undanseglung.

Kapare-Kaptenen lemnade dem emellertid icke länge i denna ovisshet: ty då nu skeppet kommit så nära, att det redan började taga bort vinden för honom, tillsade han sitt folk att vara klara; och just som fregatten, med jagerbommen öfver skonertens hackbräde, girade styrbord hän, för att ge honom bredsidan, gick både toppsegel, bredfock och flagg ner på en gång, till tecken af undergifvenhet. På samma gång lades roret styrbord om bord, och inhalades på store skot, så att skonerten skjöt hastigt upp till vinden för bagbords halsar, under det fregatten med oförminskad fart flög förbi den, så att stänket från dess bog rök öfver kaparens halldäck. I stället för att ge honom glatta laget, hördes från fregatten blott befallningar att göra låringsbåten klar, åtföljd af de successiva komandoropen för seglens minskande. Fregatten hade knappast passerat skonerten, förrän man här om bord också hörde itererade befallningar, men icke att minska utan öka segel, och inom några ögonblick hade vår kapare-skonert hissat sin stagfock, hålt ut gaffelfocken och låtit falla storehals, så att den snart gjorde full fart bidevind för sina fyra stora undersegel.

Emellertid rusade fregatten åstad undan vinden, och ehuru den snart märkte kaparens manöver, så kunde den ändå icke lofva till vinden med alla de många läsegel den förde, utan den

befann sig ett godt stycke i lä innan den kunde lägga bi och återförfölja den flyende, hvilken fick ändå mera försprång, under det fregatten måste taga in bidevinds-refvet i sina märsegel.

"Se så" — sade Kaptenen — "nu tror jag att bladet har vändt sig. Hissa flaggor, och ge honom en utmanings-kula från Uncle Thomas, till tecken att vi åter börja kappseglingen."

På samma gång flaggen hissades under gaffelnocken, affyrades den svåra kanonen på skornerten, och ehuru kulan icke tycktes göra någon effect på fregatten, måtte den antingen hafva passerat emellan dess master och försvunnit i lä om den, eller ock satt sig i skrofvat, ty den syntes icke mera till. Hvad verkan den för öfrigt gjorde, så hade detta skott åtminstone den att fregatten, liksom förargad öfver denna oerhörda djerfhet, satte till mera segel, än hon hade förut, och mera än hon kunde föra efter den friska kultjen, ty hon hade icke väl hissat sina bovenbramsegel, förrän hon måste berga dem igen. Kapar-Kaptenen, som leende hade sett denna fåfänga manöver, vidtog nu, som han yttrade sig, bättre anstalter för att påskynda farten, än småplockets tillsättande; och sedan han befallt dem rulla lä kanoner upp i lowart, för att minska krängningen, lät han dem så styft anhala fallen, skoten och halssarne på sina segel, att dessa fyra svåra undersegel hängde utsträckta mellan sina rundhult som lika många planer, eller efter sjömansuttrycket "stodo som

bräden." Ej nöjd härmed, lät han lossa alla undervanten i lä, så att de långa masterne, som nu endast hängde i stagen och lowarts-vant, kunde leda sig efter fartygets rörelser; och då alla dessa arbeten voro fullbordade, befalldes båtsmannen blåsa en signal, hvilken väl sällan hörts på något fartyg, så nära middagen, nemligen "alle man till kojerna!" Sedan bastingeringarne voro rifna, och folkets hängmattor, samt alla de andra effekterna, derifrån uttagna, fick halfva besättningen, eller den ena vakten, ej allenast tillstånd att gå ner under däck, utan äfven den ännu besynnerligare befallningen, att genast och mangrant gå till kojs. Meningen härmed var icke allenast den, att genom finkenätets borttagning minska fartyget höjd öfver vattnet, och således äfven vindens motstånd derpå, utan äfven att genom folkets liggande i sina hängmattor försätta den betydliga tyngden af halfva besättningen i ett hängande tillstånd och derigenom öka på samma gång ledigheten som farten af fartyget.

Verkan af dessa åtgärder var också ögonskenlig, ty skonerten flög nu genom sjön och studsade lätt som en flygfisk på böljorna, hvilkas hvita skum likt ett snöglopp yrde öfver den låga relingen, och försatte ej allenast backen utan äfven gångbordet och en del af halfdäcket under vatten. Dess fart var också så betydlig, att den efterjagande fregatten icke kunde förkorta afståndet dem emellan; och då den sednare, såsom

råseglare, omöjligen kunde ligga så nära vinden som den flyende snedseglaren, så blef resultatet af denna jagt snart synlig: eller att fregatten väl icke blef akter ut, men deremot sackade så småningom mer och mer i lä.

Kaptenen på skonerten tycktes just vara i sitt element, och med hela liffligheten af sin karaktär öfverlemnade sig åt den för honom i dubbelt hänseende intressanta seglingen, delade sin uppmärksamhet emellan manövern af sitt eget skepp och betraktandet af sin förföljare. På detta sätt var han i en beständig rörelse, och ehuru för det mesta omkring roret, för att leda den nu så maktpåliggande styrningen, promenerade han emellanåt för ut, i det dubbla ändamål att se efter det ingen ting var att förbättra vid förseglen, och med förnöjelse betrakta huru hon skar genom sjön. Dess eldiga ögon blixtrade ändå icke med mera tillfredsställelse, än då han, stående akter ut på flaggkistan, lät dem vandra från den eftersträfvande fregatten upp till den välstående tacklingen på skonerten, eller från den nästan rätt för ifrån blåsande styrflögen till det akter ut forssande kölvattnet, hvilket rakt som en linea och hvirflande som en ström, sträckte sig nästan ända bort till fregatten, ehuru betydligt till lowart om den.

"Hvad tycker du om en sådan fart, ej fyllest fem streck från vinden, min kära John. Jag tror, att hvarken din gamla Franklin eller din älskade Jernsida skulle länge följt med oss, ty

jag har också försökt Condoren med edra fregatter, och ehuru de icke segla så illa, så är ändå den här Engelsmannen svårare att lägga i lä om sig. Emellertid sackar han, som du ser, allt hvad han hinner i lä om oss; och, så vida han blott vill envisas ännu en half timma till, att ligga så der nära vinden, så äro vi fria från all fara. — Kasta loggen, för roskull, så få vi se hvad hon gör.

John, som redan öfvat sig i den mechaniska färdighet som fordras, för att utröna skeppets fart, men ännu icke blifvit ombetrodd denna tjenstgöring här om bord, skyndade med glad ifver att verkställa den för honom bedrande befallningen; och det drog ej ut många minuter, förrän han triumferande utropade: "Elfva knop, Herr Kapten!" — Denne, som uppmärksamt följt den nybakade styrmannens rörelser under loggningen, runkade på hufvudet under det han leende svarade: "Elfva mil? — Det var mycket, jag är rädd, att du gifvit henne något mera, än hon gör. Logga om en gång, så få vi se, om du icke stoppat för sent eller misstagit dig på knoparna."

Litet modfälld öfver Kaptenens misstroende till dess skicklighet i detta fall, återgick vår kadett ner i lä; och sedan han bedt styrmannen taga glaset och förmanat matrosen att hålla rullen rätt, kastade han åter loggsjedjan öfver bord. Styrmannen hade också icke förr ropat stopp, än linan kramades af gossens hand, med samma

ifver, som skulle han dermed räddat sig från att drunkna; och sedan han först noga observerat knutarne, räckte han linan åt den förstnämde, innan han med tillfridsställelse utropade: "tio och styfva sjuåttendedelar!"

"Nå, jag ser, att du ej hade så orätt första gången, min kära John; och jag får väl tro dig nu. Emellertid tycker jag, att det är nästan hårdt, då jag ännu aldrig fått henne högre än till tio och en half så skarp bidevind — tag hit glaset, och var god kasta loggen Mr Labrise, så skola vi försöka tredje gången. Pass på roret der! Fall icke af en tum, utan håll dem nätt och jemt fulla. Se så — klart? . . . Turn! . . . Stopp! . . ."

"Knappa elfva, Herr Kapten!" dundrade det från de beskäggade läpparne, af vår gigantiske Styrman "och jag har lust att se den skuta, som gör mera med vinden längs kranbalken."

"Godt!" — ropade Kaptenen, under det han nedsteg från flaggkistan — "Det är mera än jag väntade, och i alla fall tillräckligt för att taga lowen af en råseglare, äfven om han seglar så hårdt som den der Engelsmannen."

Emellertid hade fregatten icke allenast saccat betydligt ner i lä, utan äfven börjat så småningom blifva efter; och då den slutligen märkte att den på detta sätt icke kunde hinna den flyende, höll den lättare, för att åtminstone komma

ma upp på sidan af honom i lä, och i denna ställning med fördel beskjuta honom; ty af de få skott, den hittills lossat från sin bog-kanon, hade icke något skadat skonerten, hvarken i skrof eller tackling, troligen derföre, att det första var så lågt, och den sednare ej allenast så enkel, utan ännu svårare att träffa i den ställning dess segel, bom och gafflar nu voro till fregatten. Ehuru denna förändring i den jagandes manöver just var den, som kaparen mest fruktade, så blef den nu icke så farlig, som den kunnat, om den blifvit gjord genast efter båda fartygens biläggning; ty den kom försent, och fastän fregatten nu började taga på skonerten, så gick det så långsamt, och deras båda kurslinier voro nu så divergerande, att innan den förra hann så långt, att dess kanoner kunde bära, var den för långt i lä om den sednare, för att göra honom betydlig skada. För att ändå göra effekten af fregattens batteri så litet äfventyrlig som möjligt, hade denna icke väl kommit upp på låringen af skonerten, förrän han vände genom vinden och hindrade henne således från att gemera än en breddside, då de passerade hvarandra; och ehuru väl fregatten straxt derefter också lade öfver på andra bogen, så förlorade den så mycket, både på vändningen och genom det den icke kunde ligga så nära vinden, att den, efter ännu ett slag, och ännu en oskadlig breddside, var så långt i lä om den jagade, att dess

tjugofyra-pundige kanoner icke längre räckte honom.

"Se så, nu är den leken slut" — ropade kapar-Kaptenen triumpherande, då de förlupne kulorna af fregattens sista lag plasskade i lä om honom — "ty fastän Uncle Thomas ännu räcker honom en stund, så är det icke värdt att vidare fortsätta den, då denna fregatt i alla fall är både för svår och seglar för hårdt att leka längre med, än man är tvungen dertill, i synnerhet som det redan är sent på dagen, och han möjligen under natten kunde få någon secundant, för att hjälpa sig bättre tillrätta med oss. Gif honom derföre blott ännu en slängkyss från Uncle Thomas, under det vi vända, och dermed skola vi önska honom farväl för denna gång."

Skonerten vände och sköt det sista skottet på fregatten, samt fortfor derefter att, genom korta slag under hela natten, arbeta sig rakt upp emot vinden; hvilket hade den effekt, att påföljande morgonen icke kunde ses mera än tacklingen af fregatten, ty skroftet var redan nere under horisonten. Jagten fortsattes likväl hela dagen, och troligen hela dygnet, eller till dess man andra morgonen, från topparne på skonerten, icke kunde upptäcka fregatten, då kaparen åtminstone icke längre skyndade undan, utan började åter under små segel fortsätta sina äfventyrliga ströftåg på den vidlyftiga Oceanen.

XI.

EN AFFÄR.

Några månader efter den ofvanför nämde händelsen föll denne kapare-skonert åter in med ett större örlogsfartyg, och beskrifningen på detta möte var kan hända så mycket intressantare än den förre, som den visade, huru det är möjligt för ett mindre, men mera välseglande och med några få svårare kanoner bestyckadt, fartyg, att ej allenast med fördel kunna gå defensift, utan till och med offensift, till väga, emot ett både till storlek, bestyckning och besättning annars vida fruktansvärdare ansedt krigs-skepp.

Det var nemligen en vacker morgon på de sköna latituder, der en evig sommar gör skillnaden i årstider till en tom benämning, och den beständiga pasadvinden stormar och stilltie nästan lika främmande, som vår skonert upptäckte ett segel, hvilket vid närmare påseende befans vara ett skepp, som med andra halsar styrde bidevind ett godt stycke i lä om honom. De motsatta kursarne gjorde att begge fartygen närmades så hastigt, att skrofvat på den främmande snart kunde urskiljas; och nu började den för en kryssare så viktiga examineringen och bedömandet, icke allenast af det mötande fartygets karakter, som örlogs- eller koffardie-man, utan äfven af dess styrka i den förra händelsen. Ehuru lätt en sjöman vanligtvis har att afgöra den förra frågan, äfven på ett afstånd, som med skäl skulle

förvåna en landman, så stadnade ändå befälet på skonerten en tid i mindre visshet om hvad slags fartyg de nu hade för sig; ty, ehuru symetrien i tacklingen och proportionerna af seglen genast gáfvo starka anledningar att förmoda det vara ett krigs-skepp, så tyckte man sig ändå hafva skäl att vara osäker derom, då man betraktade skrofvets höjd emot dess längd, och den mindre hastighet man tyckte sig hafva funnit i dess fart; hvilka båda saker åter talade lika mycket för ett vanligt köpmans-skepp.

Denna ovisshet delade ändå Kaptenen icke länge, ty fartygen hade ännu icke kommit tvärs för hvarandra, förrän han med en ovanlig liflighet utropade: "Det är hvarken någon Gabarre eller Ostindie-man, utan, så vida mina ögon icke bedraga mig, är det ingen ting mindre, än just en af de der små Engelska tjuguaåttan kanonsfregatterna, som vanligen äro lika litet att frukta för sin segling, som sina carronader eller tolfpundiga kanoner. Jag åtminstone har alltid önskat att få göra en närmare bekantskap med dem, och då vi i alla fall icke behöfva vara rädda för dess segling, så skola vi icke jaga undan, förrän vi åtminstone vexlat några kulor med hvarandra, och försökt portéen af våra kanoner.

Det främmande skeppet fortsatte emellertid sin kurs bidevind med alla möjliga segel till, för att komma upp med skonerten, hvilken ännu låg för små segel, liksom i ovisshet om

hvad han borde göra, och för att markera denna osäkerhet ännu bättre, hissade sin fransyska flagg under gaffelnocken. Det dröjde också icke länge, förrän en likadan flagg och vimpel syntes på det främmande fartyget, som nu vändt genom vinden och låg emot skonerten.

— "Se der ha vi det" — utropade kaparen — "Nu tror Monsieur Jack, att han skall inbilla oss, det han är vår landsman; men, utom det jag icke förmodar, att vi i detta krig utskickat sådana smånätta fregatter, hvilka börja blifva temligen urmodiga i våra dagar, så tycker jag, att han var något för hastig med sin trefärgade flagg, för att mena så alldeles uppriktigt. Huru det nu förhåller sig härmed, så skola vi stärka honom i sin tanka om vår lätt-tro; och då han i alla fall har så mycket arbete, för att komma upp till oss, så skola vi hjälpa honom litet dermed, och hålla ner till honom ett stycke. Gå likväl först upp på toppen, John, och se noga efter med kikaren, om du kan upptäcka någon seglare i lowart."

Under det vår Midshipman äntrade upp, utstuckos refven i seglen; och sedan han rapporterat, att något annat skepp icke kunde upptäckas, än det, som nu låg ej långt från dem i lä, tillsattes mera segel, och skonerten föll snart undan vinden, samt styrde nu rakt ner på den främmande seglaren. Denna kurs fortsattes likväl icke längre, än till dess fartygen hade kommit hvarandra så nära, att de ungefärligen skulle

kunnat räcka hvarandra med svåra kanoner, då skonerten åter lade bi. Fregatten hade icke väl märkt denna manöver, förrän en rök-colonn utrusade genom hennes bogport, och då dess hvita massor hunnit i lä om tacklingen, hade de Franska färgerna lemnat rum för Engelska.

— "Ah! han är redan ledsen af maskeraden," — utropade Kaptenen, under det han uppmärksamt följde kulans ricochetter — "och tyckes vara ond för det vi icke kommit honom närmare. Nå, det går an, att hans vrede ännu icke är farlig, eller att vi icke missräknat oss på styrkan af hans batteri. Vi ligga, som jag tycker, just lagom från honom för att låta vår Oncle Thomas börja conversationen; och så vida han icke räcker längre med de öfriga kanonerna, så skola vi icke bli lidande på denna lek."

Skonerten lades derföre genast öfver på andra bogen, eller för samma halsar, som den i lä liggande fregatten, och lossade derefter första skottet från sin svåra kanon mellan masterna, hvilket i ögonblicket besvarades med en hel bredsida från fregatten. Hvad effekt den förstnämdes skott än gjorde på denna distans, så var den sednares lag oskadligt för kaparen, ty kulorna studsade alla vanmäktigt omkring honom. Detta märktes också troligen på fregatten, ty den fortfor hädanefter endast med enkla skott, och försökte i stället att, med hvarenda lapp till, forsera sig närmare upp till den näsvisse skonerten. Denne, som icke hade misstagit sig på sin

öfverlägsenhet i detta fall, eller att den kunde välja distansen innan den äfventyrade granskapet, tillät emellertid icke fregatten komma sig närmare, utan höll sig jemt på samma afstånd i lowart och något för ut, under en jemn eld från sin långa kanon.

"Der gick en genom skrofvat på John Bull, och det så, att hängmattorna dansade från bastingaget" — utropade vår kadett, som stod med kikaren observerande hvad verkan kulorna gjorde på fienden.

"Det är bra M:r Delabrise" — inföll Kaptenen, vändande sig till Styrmannen; som sjelf riktade och affyrade den svåra kanonen — "Men jag skulle tycka mera om, att ni kunde placera dem litet högre, ty ehuru det icke är det sämsta skottet, som träffar skrofvat, så tror jag att vi till en början göra bättre i att, om möjligt, plocka ner litet af hans tackling, då vi sedan kanske kunna bättre välja vår position, för att beskjuta skrofvat.

Följaktligen riktades hädanefter så mycket högre, som den långa distansen tillät, hvilken i alla fall var så stor, att en elevation af några grader mer eller mindre, icke kunde influera mycket, då antalet af träffar kanske lika mycket berodde af slumpen som dens skicklighet, hvilken riktade kanonen. Det var icke heller kaparens väntan att hvarje kula, eller ens någon betydlig del af deras antal, skulle råka sitt mål, ty då hade han fått gå närmare; utan menin-

gen med denna långväga kanonad var blott den, att, utom skotthåll för fregattens kanoner, kunna ohämnadt beskjuta densamma, och på detta sätt möjligen i längden genom ett och annat lyckligt skott tillfoga den så mycken skada, som en kaparskonert var i stånd att göra en örlogsfregatt.

Att denna skada icke var så obetydlig, visade sig också frampå dagen; ty ehuru det drog en tid ut, innan John åter fick rapportera någon annan träff än ett och annat hål i seglen eller någon afskjuten brass, som lätt reparerades, så fick han slutligen den glädjen att utropa en betydligare skada, hvilken också lika väl syntes för obeväpnade ögon, nemligen mesangaffelns fall och de derpå hissade seglens försvinnande.

Under det kaparens besättning med ett stojande hurra hälsade denna kärkomna syn, och Kaptenen yttrade sin tillfridsställelse till den långe kanon-kommendören, yttrade denne: "Ja nog bergade hon sin mesan och gaffeltoppsegel på en gång och i äkta örlogsstil, men det var illa att jag icke skulle träffat litet längre för ut, så att vi kunde fått en bark eller brigg af henne. Emellertid kunde det väl hända, att hon nu ligger för litet på roret, för att segla rätt bra bidevind; och då jag gerna ville återställa balansen af hennes segel, så önskade jag att nästa kula måtte klippa bort något af hennes förtackling."

Emellertid laddades åter den långa kanonen, och då den stora svartmålade kulan skulle inläggas, tog Styrmannen den i sina händer och,

under det han med förnöjelse vände och betraktade den på alla sidor, mumlade för sig sjelf: "Du är en så jemn, rund och tung pojke, att du säkert tar ut din distans, och det beror således blott af mig, att ge dig en riktig kurs, för att göra en lycklig resa. Nå, jag önskar dig en sådan af allt mitt hjerta, och om du icke derunder gör en visit borta på fregatten, så är det icke dens fel, som skickar dig ut i verlden." — Med detsamma rullade han den in i mynningen, och började derefter riktningen med en synnerlig omsorg, läggande ner till kammaren sitt hårfulla ansigte, hvilket, af den i mustacher och pollisonger fastnade krutröken, antagit ett ännu vildare och mörkare utseende, som gjorde en stark contrast emot den ljusa glänsande metallen. Efter att en stund hafva sysselsatt sig härmed, tog han ögat från sigtet under det han yttrade: "Se så, nu tror jag att elevationen skall vara temligen bra; nu beror det blott på att passa på giren" — och under det han vände sig till rormannen — "håll henne så stadigt du kan, så skola vi åter försöka vår lycka."

Med det samma fattade han linan, som gick till låset, och ställde sig akterom och i linie med kanonen, för att passa på rätta antändningsmomentet. Dess långs kanonen utåt fregatten spända blick hade icke länge varit fästad på dessa föremål, förrän en hastig blixst i ögat åtföljdes af en ryckning i armen, och med det samma rusade en mindre eldkolonn från fänghålet och en

större från mynningen med en förfärlig knall, under hvilken kanonen, liksom förskräckt, studsade ett godt stycke tillbaka.

"*Adieu va!*" utropade styrmannen i samma ögonblick; och sedan den tjocka, hvita krutröken hunnit fördela sig i lä om skonerten, samt åter öppnat fregatten för dess sökande blickar, fann han att dess önskan blifvit fullkomligt uppfyllt, ty både förmärsseglet, klyfvarn och alla de mindre segel, som hissas öfver förstängen, voro nu försvunna.

Ett ännu starkare hurra, än det föregående, firade detta lyckliga skott, och innan det glada stojande sorlet från besättningen hunnit lägga sig, blef det öfverröstadt af Kaptenens genomträngande stämma, som kommenderade: "Upp med roret! — fyr af skoten! — klara vid lä kanoner!" — Med det samma föll skonerten af från vinden och styrde med en förökad fart ner på fregatten, som nu låg med lefvande segel upp i vinden, hvilken position den icke kunde så lätt förändra, då förstängens fall betagit den bruket af sina försegel. Innan den också hann göra det, var skonerten så nära, att han med fördel kunde bruka sina fyra tjugofyrapundingar på sidan; och han hade redan skickat tvenne omgångar från dem till fregatten långskepps, förrän denna genom en dejsvändning lyckades komma genom vinden och på detta sätt låta flera kanoner, än de i bogportarne, besvara kaparens eld. Denne, som noga observerade

fregattens långsamma vändning, dröjde icke länge att begagna sig af sin nu dubbla öfverläghenhet i segling och manöver, utan vände genast undan vinden och lade sig åter frammanför fregatten, på detta sätt undvikande elden från dess, i alla fall för den långa distansen, ännu ej så farliga batteri.

På detta sätt fortsatte nu kaparen att med sina få svårare kanoner beskjuta fregatten, hvilken, i anseende till bristen på försegel, hade svårt att så fort förändra sina positioner, som var nödvändigt för att med någon fördel låta sina många mindre kanoner spela på den qvickt manövrerande, och med sin enkla tackling svårt träffade skonerten. Ehuru derföre fregatten på eftermiddagen lyckades att göra ett det bästa skott, då den sände en kula genom skonertens storgaffel, så att detta svåra, maktpåliggande segel derigenem blef för en tid obrukbart, så hade det icke den vådliga effekt för kaparen, som det annars oundvikligen skulle haft, om fregatten ej varit så skadad i sin tackling; ty skonerten, som genast återställde balansen i sina segel genom klyfvarens nedhalning, manövrerade ändå med sin stagfock och gaffelfock bättre än fregatten, under den korta tid, dess häruti väl exerceerade besättning behöfde, för att underslå en ny storgaffel. Det gick deremot icke så lätt för fregatten att åter uppsätta en ny förstång, och ehuruväl den slutligen lyckades härmed, så hade den ändå icke fått seglen åter hissade der-

på, förrän kaparens svåra och väl riktade kanoner hade sändt hennes stormärsrå i däck, och derefter afskjutit mesanmasten, så att hon vid solnedgången låg som en aftacklad brigg med blotta underseglen till.

Denna långa kanonad hade emellertid haft en effekt, hvilken kaparen fruktade mera än fregattens kanoner; ty kort förr än solen hade sjunkit under horisonten, ropade utkiken från mastoppen: "En svår seglare i lä!" — och man hade icke väl hunnit försäkra sig om att det var ett tremastadt skepp, som kryssade sig upp, förrän fregatten, hvilken också upptäckt denne tertius interveniens föll af fördevind, och med så mycket segel, som dess stympade tackling tillät sprida för vinden, satte kursrakt på det främmande seglet.

"Se, der går han sin väg," — ropade Kaptenen förtrytsamt — "och jag hade gjort så med, om jag varit i hans ställe, ty antingen råkar han en vän, eller ock möter han en fiende, som är mera passande att slåss med än en skonert. Nåväl, vi behöfva icke skämmas för vårt dagsverke; och hade vi ostördt fått fortsätta i morgon, så vet jag icke, huru denna leken hade slutats. Emellertid skola vi ändå följa honom på vägen ett stycke, eller så länge vi kunna se att rikta våra kanoner, och sedan lägga bi, för att invänta morgondagen och se om sällskapet blifvit ökt med antingen en Engelsman, Fransos eller Amerikan, då vi i förra händelsen taga afsked, men

i den sednare, skola anmäla oss till en del af prispennningarne."

Följaktligen höll kaparen efter fregatten, och, under det han emellanåt girade till, skickade ännu några af sina långflygande kulor efter henne, hvilka likväl så väl för distansen som mörkret icke gjorde någon synbar effekt. Fregatten, som derunder jemt sköt med sina jagkanoner akter ut, gjorde nu och då en bredare gir, för att hälsa den efterkommande med hela laget, och derigenom åtminstone hindra honom att komma för nära. Snart upphörde likväl denna mindre farliga kanonad, då mörkret nu gjorde den alldeles fåfäng; och skonerten hade just lagt bi och minskat segel, för att icke komma för nära det okända uppkryssande skeppet, då en mängd raketter och blänkfyrar på fregatten gäfvo tillkänna, att hon gjorde nattsignaler till den mötande. Något derefter syntes ett dylikt fyrverkeri längre bort, och då slutligen, efter en timmas väntande, under hvilken ingen annan kanonad hördes, än några enkla skott, som förmodligen tillhörde signalerna, så satte kaparen åter till sina segel, för att arbeta sig upp i lowart, i den öfvertygelsen att fregatten mött ett af sin nations krigsskepp, hvilket lika troligt icke dröjde länge att forcera sig upp, för att vederbörligen tukta den djerfve skonerten.

Denne kaparens förmodan var också ganska grundad, ty följande dagens morgonrodnad hade icke förr spridt sig öfver den östra horisonten,

än dess rosenfärgade sken reflekterades af de hvita seglen på ett svårt tremastadt skepp, som låg bidevind för forsa segel ett stycke i lä om skonerten; och sedan hela den öfriga delen af himmel och haf blifvit upplyst, syntes äfven betydligt längre ner i lä den sedan gårdagen bekanta fregatten, hvilken nu, genom en jurymast och förbramstångens uppsättning såvida hunnit återställa sin tackling, att hon nu fullkomligt liknade ett bark-skepp, som kryssade sig upp emot vinden. Det dröjde icke heller länge förrän det närmaste fartyget, som var en svår fregatt hissade Engelsk flagg och vimpel, på samma gång den lossade ett skott efter skonerten.

"Om jag icke ser orätt" — utropade kaparen — "så är det samma fregatt, som vi för någon tid sedan gaf en lektion i kappseglingen; och om så är, hoppas jag han ursäktar, att vi icke göra afseende på hans preyskott. — Ehuru jag förmodar, att han likaväl, om icke bättre, igenkänner oss, så skola vi ändå besvara hans hälsning med vår enkla igenkänningssignal, och på samma gång vi hissa vår flagg, skola vi sända honom ett visitkort från Oncle Thomas. — Emellertid är det rätt bra att vi ligga så långt i lowart om honom, ty han seglar bättre och har svårare kanoner, än den der stymparen, som vi hade att göra med i går; och vi skola därför icke dröja att, så fort som möjligt, komma ifrån dess sällskap."

Till följe häraf var snart skonerten genom de vanliga medlen uppdrifven till en så hög fart och så nära vinden, att ingen ting annat än en vind-förändring, eller någon ovanlig olyckshändelse om bord, skulle kunna hindra dess säkra aflägsnande från hvilken råsegelare som helst; och då intet af dessa fall inträffade, så hade den efter ett dygns förlopp redan kryssat sig ur sigte, hvilket kan hända lika mycket kunde tillskrivas fregattens förra erfarenhet af dess fåfänga försök i denna vägen, som den obestriddiga öfverlägsenhet i bidevinds segling, hvilken en stor, väl byggd och väl tacklad snedsegelare nödvändigt måste ha, öfver ett med vanliga råsegel tackladt skepp.

XII.

EN LOTSBÅT.

Vi få nu afbryta dessa berättelser, hvilkas åhörande, läsaren torde påminna sig, utgjorde ett tidsfördrif för kajutpassagerarne om bord på vår Nordamerikanska brigg under den tråkiga stormen, hvilken också under tiden rasat ut så mycket, att då vi nu vända oss från de ljumma, jemt blåsande passadvindarne och den välseglande kaparskonerten, till de kalla November-dagarne under nordligare latituder på vår biliggande köpmans farkost, så blir visserligen skillnaden i klimat och väderlek betydlig, men ändå icke så stor, som den skulle varit tvenne dagar tillföre, eller vid den tid då dessa historier började. Dessa sistnämnda hade nemligen icke väl hunnit slutas den ene aftonen, förrän blåsten hade aftagit så betydligt under natten, att då vi nu andra morgonen uppkomma på däcket, finna vi besättningen sysselsatt med toppseglets tillsättande och refvens utstickande ur storseglet, samt, ehuru sjön ännu var lika upprörd, fartygets rörelser så mycket mindre, som det nu, stöttadt af mera segel, började tillika göra någon framfart öfver de höga vågorna.

Fram på dagen "bedarrade hon" ännu mera, så att vi slutligen på eftermiddagen hade alla bidevinds-seglen tillsatta, och då vinden, i samma mån den blef mindre bäftig, drog sig
mera

mera vestligt, så kunde vi nu börja styra vår rätta kurs, och gjorde vid den tidiga solnedgången redan en temlig fart, fastän den höga sjön, som nu låg nästan rakt emot oss, betydligt försvårade fartygets gång genom vattnet.

Temperaturen var visserligen ganska låg, jemförd med hvad den var, innan den hårda nordvesten började blåsa, men ändå icke så kall, som under det denne rasade som värst; och, ehuru en nästan obehaglig skillnad i klimatet redan började kännas för dem, som för något öfver en vecka sedan svettades under vändkretsen, så var ännu vistandet uppe på däck, åtminstone i yllna kläder, ganska angenämt. Den större delen af passagerarne njöt nu också här af, efter den tråkiga quarantainen i kajuten; och fastän långskepps-rörelserna, eller dufning och sättning, ännu vore lika starka som under stormen, så hade de, för promenaden på däck, svårare öfverhalingarne åt sidan nästan alldeles försvunnit, så att åtminstone några af sällskapet återigen kunde företaga denna lika angenäma som helsosamma exercis om bord på ett skepp.

Fartygets halfdäck var derföre långt efter solens nedgång upplifvadt af en mängd promenerande personer, hvilka sträfvade fram och tillbaka så oförtrutet, som skulle de nu vilja taga sin skada igen för det långa stillaliggandet under stormen. Det var också alldeles tillmörknadt, innan de nedgingo i kajuten, hvarest nu ordnin-

gen så mycket återstälts, att redan ett spelparti var i full verksamhet; och då slutligen korten och markerna måste lemna rum för the-kannan och kopparne, så riskerade hvarken passagerarne att slå sönder servisen eller stewarten att med the-kitteln skälla någons ben. Med ett ord, de förras trefnad var lika mycket retablerad, som den sednares besvärliga tjenstgöring utsatt för mindre missöden; och den talrika kajut-personalen hann jämförelsevis snart nog till kojs, då den nu icke behöfde så mycket anlita den staccars stewartens biträde.

Andra dagen fortfor vinden att blåsa från samma håll, så att vi småningom nalkades resans mål, då vi nu styrde på inloppet till New-York; och då den höga sjön efter hand lade sig, hoppades vi snart få en vindsförändring, hvilken ännu fortare kunde framföra oss till den efterlängtade hamnen. Detta inträffade ändå icke, ty vind och väderlek fortforo ännu några dagar att vara de samma; och om någon skillnad märktes deri, var det åtminstone icke till vår fördel. Hjelpa af Golfströmmen, kunde vi ändå för hvarje middag addera en och annan grad till vår latitud, så att det visserligen väckte en allmän glädje, men ändå ingen surpris, då Kaptenen en morgon nedkom i kajuten med den underrättelsen, att vi nu sågo *Never-Sink*, eller ett högt berg vid inloppet till New-York. Denna glada underrättelse åtföljdes ändå af en mindre välkommen, eller den, att vi icke kunde

komma in på dagen, då vi nu åter fått en styf nord-vest, hvilken, på samma gång den blåste oss rakt i tänderna, hade medfört en sådan köld, att vattnet var fruset på däck. Kaptenen rådde också sina passagerare att taga bra kläder på sig, då den, i alla fall, starka kölden ännu mera öktes af den stränga blåsten.

Man hann också icke längre än i kajut-trappan, förrän man genast fick en bekräftelse på Kaptenens ord; och då man uppkommit på däck, märktes ganska kämbart, att man nu redan hunnit så långt norr ut, som behöfdes för att åter förnya bekantskapen med en fosterländsk vinterdag.

Vi lemna åt dem, som äro mera känsliga för gamla bekantskaper och mera älskare af en "frisk och ren" vinterdag, som det heter, att med glädje hälsa de förra och lofsjunga den sednare; då vi, för vår del, få uppriktigt bekänna, att vi så mycket mindre kunna göra det, som vi hvarken äro nog patriotiska för att älska hemlandets vintrar, eller hafva så mycken fosterlandskänsla som behöfs, för att påstå, det vårt nordiska klimat är bättre än ländernas något mera i söder. Ehuru angenämt det visserligen kan förefalla att någon gång lemna våra varma arrester, för att, inbalerade i pälsverk, mindre njuta än trotsa den kalla naturen under en slädfart på några timmar, eller ock, kanske ändå angenämare, flyga öfver den spegelblanka isen med "stålsko på fot" — så kan väl ändå ingen meniska, på full allvarlig prosa, vilja påstå, att våra

vintrar kunna jämföras med våra somrar, då frågan är om resor eller de nöjen och njutningar, naturen allena skänker oss. Bliu åter frågan om göromål eller allvarsammare sysselsättningar under begge dessa, i dubbelt afseende hos oss så olika, års-skiften, så uppträder den med skäl kallade stränga årstiden i en ännu förfärligare kontrast emot den blidare; ty äfven den, som icke behöfver göra afseende på de tvenne vilkoren för åtminstone allt menniskolif under vintern så nära polerne — hvilka äro så nödvändiga, att den hårda domen: "du skall äta ditt bröd i din anletes svett," gerna kunde på de nordiska språken öfversättas med: du skall äta ditt bröd i köld och mörker, så vida du icke gitter skaffa dig ved och ljus — äfven den, som äger begge dessa behof uppfyllda, kan väl icke neka till, att han gerna skulle utbyta det instängda rummets värme för sommarens rena temperatur, och ljusets bländande sken för solens milda dag, antingen nu den förre kommer från postlinsugnen eller jernhällen, och det sednare från kristallkronans vaxljus eller lerstakens talgdank. Men om så är fallet med de mindre behöfvande — och så är det verkligen, ty ända från Presidenten vid sitt skrifbord ner till Skoflickaren vid sin pinnlåda, äro alla arbetande derom ense — huru mycket tyngre faller icke vinterns oblida hand på de medellösa klasserna af våra nordiska samhällen. Här är motsatsen så stor emellan de båda årstiderna, och

taflan på det elände, som vintern förorsakar, så ryslig, att den icke bör afmålås, ty man har ofta mer än nog af originalet; men så mycket må blott nämnas, att menskliga eländets barometer icke gerna kan sjunka till den grad af nöd och uselhet under sommarens högre temperatur, som den oftast gör det under vinterns låga köldgrader.

Det torde förundra de flesta af våra läsare, att man kan vilja bevisa en så solklar sak, som sommarens företräde för vintern; men meningen är också mindre att göra detta, än att, genom denna jemförelse mellan vårt kära fäderneslands olika årstider, kunna göra en tillämpning på de olika klimaten, ty, uppriktigt sagdt, kunna vi icke anse sommaren och vintern såsom något annat än prototyper för de varma och kalla luftstrecken. Det fins nemligen en och annan af våra herrar landsmän, som — likvist utan det, som man annars skulle tro vara ett hufvudvilkor i detta fall: att hafva försökt båda delarne — djerft påstår, att vårt klimat är det bästa möjliga, och att de varma luftstrecken i alla hänseenden äro sämre, ja till och med odrägliga, då man betänker, att det icke gifves någon variation der, utan en evig och beständig sommar, vid hvilken man slutligen måste blifva alldeles utledsen. Då vid dessa och dylika uttryck så mycket mindre är något att invända, som de bero på hvar och ens tycke och smak, och nöjet af ombyte till och med är proverbialiskt — vi

vilja likväl lemna åt hvem som helst det nöjet, att "för variation" frysa och svälta — så hafva vi, i stället för en fåfång vederläggning, blott funderat på om dessa variations-förfäktare mena så alldeles uppriktigt eller icke med sina påståenden. I förra fallet skulle de då likväl kunna yrka, att man, för att riktigt kunna njuta något godt, nödvändigt måste slita ondt emellanåt; och i allmänhet hafva de väl icke så orätt häruti, så vida nemligen man under de goda dagarne helt och hållet kunde glömma, icke allenast de onda, som äro passerade, hvilket går lätt, utan äfven de svåra, som skola komma, hvilket åter icke är möjligt, då det icke är här som i allmänhet med människans öde, att man är lycklig i okunnigheten derom; ty års-skiftenas gång är icke något obestämdt fatum, utan vintern kommer lika säkert och ordentligt efter sommaren, som natten efter dagen, oaktadt allt hvad gammalt folk pratar för oss om årstidernas förändring. Men, äfven antaget, att man i detta afseende kunde glömma både det förflutna och tillkommande, så återstår väl ändå medvetandet af det närvarande: och då människan i allmänhet är lika känslig för det oangenäma som motsatsen, så vilja våra optimister härmed påstå, att man måste halfva delen — vi vilja icke säga tre fjerdedelar, ehuru detta bråk kommer närmare facit — af året slita ondt, för att den andra hälften kunna riktigt moja sig. Detta vore väl icke så rasande, om man i stället för slita

ondt satte det, kanhända i många afseenden bättre passande, ordet *sofva*, och människorna här uppe i norden vore så skapade, att de kunde vaka halfva året och lura den andra hälften, eller åtminstone ägde någon mera likhet med deras granne björnen, hvilken tyckes bättre förstå sig på klimatet, då han slumrar i sitt hide under vintern. Så länge vi icke blifvit sådana sju-sofware, eller så länge vi icke tagit något annat bruk från björnen, än det att bära dess varma päls, kan man ändå väl icke neka till att det vore åtminstone lika så bra att hela året om hafva ljumma och ljusa dagar, som att ena tiden plågas af kalla och mörka dygn, under hvilka man är instängd från naturen eller åtminstone utvandrar nästan ensam i henne, och andra tiden åter ha dem så ljusa och behagliga, att man med bästa vilja i verlden, och fullkomligt utsöfd under den långa vintern, icke mäktar utvaka och fullkomligt njuta dem, utan måste genom sömnen förkorta en årstid, som beklagligen är kort nog ändå.

Är åter den andra händelsen fallet, eller att våra optimister icke mena så uppriktigt, då de gifva de kalla klimaten preferansen för de varma — hvilket vi för deras urskilnings-heder önska att tro — så äro deras påståenden i visst hänseende snarare beröm- än tadelvärda; ty det kan då anses som en förnöjsamhet med sin lott och en tröstande uppmaning för andra, att finna sig i omständigheter, hvilka icke lätte-

ligen kunna förändras. Från denna synpunkt af saken skola vi också alltid hålla dem räkning för det ädla bemödandet, ehuru vi icke kunna neka till, att deras påstående ändå förefaller oss nog mycket likt räfvens om rönnbären, och att de gjorde mycket klokare, om de helt uppriktigt erkände företrädet, i klimatiskt hänseende, af de sydligare länderna, men deremot framdrogo andra fördelar hos vår kära nord, hvilka åtminstone för oss, som äro födda och uppfödda i dem, äga ett värde, hvilket icke kan uppvägas af söderns rikedom, eller bortfläktas af dess ljumma sommar-vindar.

Dessa fördelar skola vi lemna åt hvar och en att sjelf göra sig reda för, icke så mycket derföre, att vi ju skulle kunna hjälpa ett godt stycke på väg, som mera af den orsaken, att vi nu icke ha tid dermed, och i alla fall äro så oförsonliga mot våra antagonister, de björnaktiga köld-optimisterna, att vi icke vilja gifva dem något vapen i händerna. Vi hafva så mycket mera rätt härtill, som vi, i frågan om vinterns och sommarens företräden, alldeles icke brukat ett bland de mäktigaste af våra skäl, emedan vi derigenom kunde förebrås ensidighet, vi mena nemligen det, som gaf första anledningen till denna långa episod, och till hvilket vi nu återvända: obehaget af sjöresor under vintern. Läsaren torde påminna sig, att vi ännu icke äro komna i land, utan ligga bi utanför inloppet till New-York med en frisk nordvest rakt emot oss, hvilken på samma gång förvandlat vattnet

på däck till is, som gjort våra förhoppningar, att få tillbringa nästa natt i nya världens förnämsta stad, till en tom dröm. Här vore visserligen ett passande och kanske det rätta stället, att tala något om behaget af den kalla årstiden, men vi skola, som sagdt är, icke göra det, utan lemna det till dess vi en gång få en *tête-à-tête* med våra optimister, till exempel på en skuta i våra nordliga farvatten, hvilken, ner-isad och läck, fåfängt väntar att få se solen under den korta molnbetäckta dagen, för att kunna bestämma sitt läge och derefter söka hamn undan den hårda blåsten och sjögången, som ständigt förökar ismassorna på däcket och tacklingen.

Vår Nord-Amerikanska skonert-brigg var på långt när icke i detta hårda predikament, ty hvarken blåst eller köld voro så starka, att de på något sätt kunde kallas äfventyrliga, och skutan var dessutom så tät, att hvarken besättningen nödgades värma sig vid pumparne eller passagerarne behöfde oroas af detta på hafvet så hemska och enformiga ljud, hvilket i en sjömans öra förefaller nästan lika obehagligt som en lungsigtig menniskas hostningar. Tvertom voro alla lifvade af den tillfridsställelse, en hög molnfri dag, frisk vind och smult vatten, men i synnerhet betraktandet af den på horisonten liggande blå sträckan af landet, ovilkorligen måste ingifva. Det var också liksom sjelfva fartyget delade denna känsla, eller ock, att den, liksom hästarne, då de nalkas sitt hem, fick mera lif vid inseglingen till

New-York, ty det tycktes just förnötas af den mängd segel det nu förde, och, villigt lutande öfver åt ena sidan, dansade det glädtigt och ledigt öfver de små motsträfviga vågorna, hvilka knappast hunno börja sin vanmäktiga strid framför bogen, förrän de föstes under botten, hvarifrån de, flata och underkufvade, återkommo akterut, der de utgöto sin harm i tvenne rader tårbubblor, som parallelt följde det hvirflande kölvattnet.

Om icke sjelfva skutan kände impulsen af närheten till sitt hem, så gjorde åtminstone hennes Kapten det, ty med lätta steg promenerade han nu på gångbordet, delande sin uppmärksamhet emellan tågens ibändning och betraktandet af de många kustfartyg, som seglade till och från Amerikas största handelsstad. Han kunde också icke låta bli att emellanåt med nationel tillfredsställelse yttra sig öfver sin födelse-orts handel och sjöfart, och gick slutligen så långt i sin entusiasm deröfver, att han, vändande sig till en grupp passagerare, frågade dem, om de icke trodde att New-York i detta hänseende öfverträffade sjelfva London. Ett gällt gapskratt från Engelsmännen och ett oredigt sorl från den frågandes landsmän, hvilka, ehuru gerna de velat, ändå icke vågade upphöja sitt land ända dit, besvarade Kaptenens enfaldiga fråga, och gaf anledning till en af de många disputer, hvilka så väl här om bord, som nästan öfverallt, der en Engelman och en Nord-Amerikan få vara tillhopa öfver en half timme, alltid uppstå om

deras båda fäderneslands företräden. Kaptenen, som icke kunde dölja sin flathet öfver den obetänksamma frågan, lade emellertid kikaren åter till ögat, och lät sina landsmän utkämpa den strid, till hvilken han kastat handsken; och båda nationerna voro just som bäst sysselsatta med att å hvar sin sida nedsätta och upphöja deras båda förnämsta städer, då han triumferande åter vände sig till dem, och utropade: "Nå, efter ni icke vill medgifva, att New-York har så många skepp som London, så trotsar jag er alla, att från någon hamn i hela England, Skottland och Irland kunna utsända en sådan lotsbåt, som Ni nu ser komma emot oss."

Alla kikare och ögon vändes genast i den anviste riktningen åt denne utlofvade fenix, och det drog ej länge ut, förrän en af Engelsmännen insköt sin kikare under det han yttrade torrt: "han har ej så orätt — det är en "*Virginia pilot-boat*"; hvarefter en liflig disput uppstod emellan de båda nationernas sjömän om de olika fördelarne af Amerikanska lots-skonerterna, Engelska *Coves* kuttrarne och Franska *Chasse-maré* loggerterna, hvilken, ehuru starkt lutande till de förstnämdes favör, ändå var i full gång, då Kaptenen afbröt den med utropet: "Gentlemen! om Ni tillåta, skulle jag råda Er att uppskjuta denna strid, och i stället inpacka edra sacs-de-nuit, så vida Ni vilja ligga på City-hôtel i natt; ty ehuru New-York ligger styfva fem och tjugo mil rakt i lowart från oss, och vi snart hafva åt-

ta glas, så svarar jag för, att denna lotsbåt tager er till *Castle-garden* på aftonen, så framt brisen står; och då kunna Ni under vägen bäst bedömma våra lots-skonertar."

Detta var en så förnuftig proposition, att den mötte allmänt bifall; ty, utom nöjet att fara med ett så snabbseglande fartyg, var det icke oangenämt att, ju för dess hellre, slippa den trånga inpackade kajuten, i synnerhet då briggen omöjligt kunde uppkomma till staden förrän andra dagen, och man således afprutade åtminstone en natt här om bord. Ett flerdubbelt rop på stewarten följde också genast på Kaptenens uppmaning: och kort derefter dansade kappsäckarne om hvarandra på kajut-golfvet en riktig slängpolska, till dess hvaroch en af de fem passagerarne, som skulle afsegla med lotsbåten, fått reda på sin. Att icke flera af sällskapet gjorde sig resfärdiga, hade förmodligen sin orsak deri, att Kaptenen yttrat, det han förmodade lotsen icke tog mera än två piaster af hvardera i frakt; och då, som läsaren behagar påminna sig, en stor del af vårt resande sällskap utgjordes af Judar, så funno förmodligen dessa beräknande människorna, att det var en för stor "diskretion" för nöjet att komma fram en dag förr. Kanhända också att man icke vågade sig ut på det lilla fartyget en så lång väg: nog af vi vore icke mera än fem, som under ett muntert glam om *City-hôtel*, *Broadway*, *Park-theatre*, *Whisky-punch* och *bifstekar*, fyllde

våra kappsäckar med hvad som behöfdes för det lilla försprånget.

Då vi åter uppkommo på däck, låg redan lots-skonerten i lowart om briggen och manövrerade under samtal med vår Kapten. Detta lilla fartyg var verkligen något för honom att skryta med, ty det väckte en allmän förtjusning i alla sjömäns ögon, och skulle fördelaktigt utmärkt sig i hvilken jagt-klubb som helst. Det var nemligen en såkallad Virginisk lotsbåt eller en liten Amerikansk skonert med ungefärligen samma tackling, som vi redan beskrifvit på den Westindiske kaparen. Oaktadt denna likhet i tackling, och till en del äfven skrof, emellan dessa slags fartyg, är det ändå någon ting i deras *tout-ensemble*, som på samma gång är helt olika som markerande deras olika karakter. Om vi, vid betraktandet af den stora kapar-skonerten, tyckte oss finna, att han, jemförd med andra fartyg, ej var olik en hotande slagörn, som med blixstens snabbhet genomfar rymden till skräck för de andra foglarne, så skulle man med lika mycket skäl kunna likna denna lilla lots-skonert vid den snabbt flygande svalan, hvilken lätt och fredligt ilar med pilens hastighet närmare jorden, och inskränker sina bugtiga kryssningar emellan hus och boningar. Denne lots-skonert hade också gladare färger än kaparens hotande svarta, ty den var, som matroserna uttrycka sig, "skyldrad på sin Amerikanska;" och utom den blankt skinande kopparbotten,

hvilken förrådde fartygets nyhet, lyste den med de smala hvita ränderna, den gula fernissade sidan och de förgyllda gränslåterna på akterspegeln, hvarmed alla koffardi-fartyg, tillhöriga dessa trans-atlantiska Holländare, så förmånligt utmärka sig framför andra. De fina välskurna seglen hade, oaktadt sin hvithet för öfrigt, ändå de bruna nuancerna vid sömmarna, hvilka för ingen del äro sårande för sjömans-ögat, då de angifva seglets nyhet, och voro dessutom så väl sträckta emellan sina rundhult, att hvad en målare skulle säga om svårigheten att med fördel afmåla dem, då deras hårda planer icke gånge tillfälle till någon mjuk skuggläggning, så förtjustes sjömannen icke dess mindre af den totala "brist på buk," som fanns uti dem. Det var med få ord sagdt det vackraste lilla fartyg, man kunde se flyta på vattnet; och det var icke underligt om vår Kapten utan motsägelse fick berömma sin "*New-Yorker pilot-boat*," i synnerhet som hans värsta antagonist nu redan höllo på, att med detta fartygs lilla joll transportera sig öfver till det samma.

Detta gick likväl icke så fort, ty det nämnda nötskalet kunde icke gerna rymma flera än en passagerare utom den roende, så att det fick göra flera resor, för att öfverbringa hela den afgående personalen från den uppbrassade briggen till den tätt i lä biliggande skonerten. Då den sista kamraten tillika med sin kappsäck var inkommen öfver den låga relingen, hoppade vår

färjeman också in på däck, hvarest han inställde sig till tjenstgöring om bord, der han var så mycket mera nödvändig, som han utgjorde halfva besättningen, ty vid vår ankomst fanns icke mera än en man på däck, hvilken stod vid roret. Denne, en stor och stark figur, klädd i en ljus dyffel-kavaj med stora mörka hornknappar och en brun skälskins-mössa, var likväl icke något mindre än på en gång ägaren och kaptenen på skutan, som nu lemnade roret åt den uppkomne matrosen, och sedan han genom kajutkappen nedskickat en högljudd och halfhotande förfrågan om kajuten var klar, vände sig till oss med en hälsning, hvaruti sjömannens fryntlighet och värdens artighet löjligt nog blandades med en viss republikansk stolthet, *alias* plumphet, hvarföre Nordamerikanarne ej alltid orättvist beskyllas. Huru det nu förhåller sig härmed, så blefvo vi snart ganska goda vänner med vår nya Kapten, hvartill ej litet bidrog de med nöje och tillfredsställelse uppfyllda blickarne, som hans nykomna gäster kastade rundt omkring sig, hvilka också snart efterföljdes af berömmande uttryck öfver det vackra och nätt fartyget.

Emellertid hade en tredje ur-invånare på denna vår nya farkost visat sig under skepnad af en mindre Neger-pojke, hvilken snart började flyga som en väfspoel upp och ner i kajuttrappan med våra kappsäckar. Sedan detta värf var utfördt, tillfrågade oss Kaptenen, om vi icke

ke ville stiga ner i kajuten, hvarefter han fatta-
 de sin förra post vid roret samt befallde matro-
 sen och pojken till de arbeten med segeln, som
 förändra ett uppbrassadt fartygs tillstånd ifrån
 stillaliggande till gående. Häruti blefvo de raskt
 hjälpta af passagerarne, af hvilka ingen gjort af-
 seende på Kaptenens nedbudning i kajuten, då
 de hade mera lust att först se skonerten un-
 der segel. Bäst som vi voro sysselsatta härmed,
 skrek vår gamle kapten ett farväl till oss, då
 han nu redan hade brassat fullt och började
 "samla väg," hvilket slutades med en anmaning
 till vår lots, att icke spara segel för att visa "*the
 strangers*" hvad skutan dugde till. Vår högmö-
 gende Skeppare gaf blott en nick till svar, under
 det han för sig sjelf mumlade: "*Don't be afraid
 my boy! I'll trim her.*" Landsmannens anma-
 ning var också öfverflödig, ty den ene var lika
 mycket road af att visa sin skutas egenskaper
 för oss, som den andre att få herrarne "*from the
 old country*" att erkänna det. Vi hade också
 icke väl fått våra tre undersegel kantsträckta,
 förrän han, efter ett ögonkast uppåt tacklingen
 åtföljd af en forskande blick på den klara hori-
 zonten upp i lowart, halfhögt yttrade: "*She
 stands a little more canvass, and I'll give
 her;*" hvarpå han befallte pojken upptaga klyfva-
 ren och matrosen att utsticka refvet ur bomseg-
 let. Innan den nyssnämde tillökningen i seg-
 len verkställdes, lät han dem rulla de tvenne
 ankar-

ankarkettingarne, hvilka lågo uppskjutna i sina rull-lådor, upp till relingen i lofwart, äfvensom jollen, hvilken derefter fylldes med vatten, för att genom dessa tyngder minska fartygets krängning.

Dessa åtgärder hade också en ganska gynnande effect, ty då slutligen alla fyra seglen voro utspända till sin hela storlek, krängde väl fartyget, men ändå icke så mycket, att detta hade någon just menlig inverkan hvarken på fartens minskning eller afdriftens ökning. Det var också en verklig glädje att se huru denna lilla fyrtyo fot långa farkost rättvisade skeppsbyggarens och tackelmästarens beräkningar, samt uppfyllde de fordringar sjömannen gör på ett välseglande fartyg, hvilket i samma mon det sättes på det hårdaste profvet då seglingen går "på vinden," äfven gör sig förtjent af hans högsta videur, då det tillfredsställande genomgår det. Alla passagerarne, hvilka till det mesta voro kompetenta domare, förenade sig också snart i det intyg, att de ännu icke sett något så litet fartyg segla så hårdt bidevind; och Kaptenen myste stillatigande, då detta smickrande betyg meddelades honom, samt lotsade icke höra de reserverande uttrycken om blank kopparbotten, nya segel, smult vatten, med mera, hvilka undföllu en och annan af dess Engelska passagerare.

Men det var också en segling, som var värd att berömma, om den äfven fordrade de nyssnämde omständigheterna, för att hinna sin höjd.

På en gång framdrifvet och underlyft af de stora, akter öfver lutande segeln, hvilka stodo på ett sätt, som väl vore värdt att studeras af våra segelsömmare, ilade det skarpa, smidiga skrofvat genom vattnet med en fart, som var lika märkvärdig för dess hastighet som det ringa buller den förorsakade. Ehuru sjön visserligen icke var mera upprörd, än att det kunde kallas smult vatten för större fartyg, så voro ändå vågorna så höga, att de på vanliga båtar af denna storlek skulle förorsakat både rörelse och buller, då de stötte mot den framträngande skeppskroppen. Antingen det nu var den välskapade bogens förtjenst, eller tacklingens, som tillät fartyget ligga så ovanligt nära vinden, eller också troligen båda dessa orsaker tillhopa, nog af, vår skonert hoppade icke upp och ner på sidan af böljorna efter den vanliga afbrutna staccato-musiken, utan sprang snarare bröstganges igenom dem med ett jemnt väsende ljud, hvilket blott öktes eller minskades efter som den skarpa kölen hade större eller mindre vattenmassa att sönderskära. Då fartyget icke låg mera än fyra streck från vinden, så var dess lopp så nära i motsats med vågornas, att dessa icke kunde på det vanliga viset med hela sin tyngd vräka sig emot sidan af bogen, utan delades så mycket lättare af stäffen, som deras anfall hufvudsakligen föll emot den skarpare delen af förskeppet. Liksom i förargelse öfver det lätta sätt, på hvilket de öfvervunnos, och för att på något sätt hämnas öfver

den släta rôle de spelte, utgjöto de sin ilska i ett jemt spottande öfver den låga relingen, hvilket lätta stänk af farten och blåsten fördes akterut, i form af täta regnilar, ända bort på skansen af fartyget. Äfven kölvattnet hade ett annat utseende, än det vanliga, hvarmed en sådan fart bidevind åtföljes; ty, liksom den lätt springande kapplopningshästen lemnar ett mindre märkbart spår efter sig, än den tungt galopperande dragkampen, på samma sätt syntes, efter denne snabbseglande skonert, icke den breda, af hvitskummande bubblor uppfyllda fåran, utan endast en smal, af häftiga virflar bestående rand, hvilken, jemn som ett snöre, sträckte sig, från det fina akterskeppet och smala roret, rakt ut i däckets medellinia, så långt den kunde skönjas bland de utplånande vågorna. På samma sätt agerade vinden icke så ojemt på dess segel, som den annars gör på ett inbrassadt och mindre välskuret segel, der den buktiga ytan orsakar mindre anfallsvinkel i lofwart än i lä, hvaraf åter händer, att, då man ligger mycket nära vinden, seglet, som man säger, "lefver i lowarts-liket," eller med andra mindre besynnerliga ord, att vinden faller på båda sidor om den främre delen af seglet, ehuru den ännu fullt verkar blott på den rätta sidan af eftersta delen. Så var icke händelsen här om bord, ty seglen voro så väl både sydda och hissade, att de formerade snart sagdt planer, på hvilka vinden agerade likformigt eller åtminstone så jemt, att då fartyget

kom än så litet för nära vinden, märktes genast de vågformiga dallringarne öfver hela seglet på en gång. — Men vi skola icke fortsätta dessa detaljer längre, mindre af fruktan att yppa segelsömmeriets hemligheter, än farhåga att redan hafva blifvit mera omständliga än vi borde, och mera tekniska än vi föresatt oss.

Vår lotsbåt sträckte emellertid upp emot det mer och mer sig öppnande inloppet, och hade det höga Never-Sink rätt för-ut, tornen af staden kranbalksvis i lofwart, och den lemnade briggen ett godt stycke på lä-låring, innan dess passagerare började påminna sig, att de icke kunde lefva af salt vatten och vind, utan behöfde nu något mera substantiela ting till sitt uppehälle, ehuru snart de tycktes ila till gourmandernas elyseum, det väl provianterade New-York. De voro också just i samtal med Kaptenen om denna viktiga angelägenhet, då en af sällskapet, som hade varit mera kuriös att erfara huru det såg ut inombords och hvad bekvämligheter der kunde tillbjudas under däck, än att stå och gapa på seglingen och de omgifvande föremålen utombords, kom hastigt uppspringande från för-rummet med glädjen i ögonen och smackande med munnen, liksom för att bibehålla smaken efter något läckert. Sedan han en stund, med händerna i sidan och munnen i samma agreabla sysselsättning, hade fixerat oss en stund, för att reta nyfikenheten så mycket mera, utbrast han slutligen: "*Gentlemen!* kunnen ni gissa hvad för

en *most excellent dinner* ni gån att njuta? — Nej, vid Gud, det är icke möjligt. — Medan ni stått och koxat efter seglare och lotsmärken, har jag lagat i ordning en — ack, jag vattnas i munnen blott jag tänker derpå — en middag, som den bäste restauratör i Paris icke skulle kunna gifva er för en luisdor couverten. Tänk mina vänner: soppa, fricasé och stek på bara friska ostron! . . . och dessutom en entré på råa sådana, stora som min hand — *real monsters of the true 'Blue Pointers kind, by God!*"

Man kan tänka sig hvad det blef för en stojande glädje ibland kamraterna, ty om än de icke upptogo bjudningen med samma gourmandiska enthusiasm, som den aflemnades, så var det ändå en så stor skillnad i den middag, de förmodade sig få göra på "*grog and biscuit*" och den på ostron, att alla borde på samma gång sentera den, som hålla den omtänksamme kamraten räkning för dess oombedda påtagande af hofmästare-befattningen. Det dröjde också icke länge innan de allesamman lemnat däckets, och nedkommo i den snygga och för ett så litet fartyg rymliga salongen, samt, placerade omkring det midt i rummet stående bordet, gjorde fullt skäl åt den der befintliga maten. Denne bestod likväl för det närvarande icke af mera än en enda rätt, ty vår Engelske hofmästare — som påstod att allting borde gå systematiskt och ordentligt till — hade förbjudit den lille svarte tafeltäckaren att nedtaga de andra förr, än denne

var njuten. Det var också icke rum för mera, ty det lilla aflånga mahogny-bordet var öfverhöjdt med en sådan mängd klufna ostron, att det icke syntes som något annat än, hvad det nu verkli- gen var, ett ofantligt fat öfverlastadt af denna våra moderna matgudars ambrosia. Under bor- det var stäld en tom balja, uti hvilken vår tienst- görande hofmarskalk befallte, att de tomma ska- len borde kastas, för att undvika onödig träng- sel på bordet, med undantag af hvar tionde, hvilket skulle lemnas framför hvarje couvert, min- dre för att beräkna den totala konsumtionen, än för en annan kontroll, hvilken vår systematiska värd förbehöll sig.

”Nå väl” — öfverröstade slutligen en af det muntra sällskapet de öfriga — ”der gick den tju- gonde lika mustig och delicat som hennes nitton föregångare; och jag har i min lefnad aldrig smakat sådana gudomliga ostron. Jag skulle nä- stan vilja hålla något, att jag låter ännu några tjog göra dem sällskap, innan jag börjar tänka på att sluta denna angenäma förrättning. Emel- lertid tycker jag, att man snart borde besinna i hvad element dessa sköna kreatur äro fångade, och icke längre neka dem en del fluidum, utom hvilket jag fruktar de lika litet trifvas i sitt nya boställe som i sitt gamla. Hvad säger Ni der- om, herr hofmästare? — Ni har nu rangerat allting så väl, att det nästan är skam påminna Er om att man brukar dricka något, då man äter ostron, ehuru det förmodligen icke här blir *Haut Barsac*, som man brukar i Paris.”

"Nej, min vän" — utropade den tilltalade med glad ifver, liksom hade han väntat denna anmaning — "*Barsac* kan jag verkligen icke lemna hvarken *Haut* eller *Bas*, ehuru jag medger att detta vin är det som bör drickas på ostron. Likväl var jag nog försigtig, att i min kappsäck lurendreja hit öfver en butelj af en annan sort, hvilken, alla franska connoisseurs i ära, jag åtminstone prefererar vid detta tillfälle. Hvad säger Ni om ett glas af äkta sorten från den välsignade ön, som Spaniorerne i förhastande benämt *Madera*, men som de säkert hade kallat *Uva buena*, såvida de kunnat ana hvilka herliga drufvor den afkastar. Jag medger väl, att de franska vinerna kunna vara bra i land, men för min del tycker jag om något mera substantielt, då jag är på sjön, och näst cognac, hvilket aldrig borde saknas på någon flytande byggnad, så vet jag ingenting treffligare om bord, än ett nätt lager af gammal *Madera*, i synnerhet om det gjort en liten tour till Ostindien, eller, likt denna buteljen, kryssat sina trenne år emellan Vestindiska öarne."

"Rätt sagdt" — afbröt en tredje — "det är med starka viner som med människor: de bli intressantare genom resor; och ehuru ett glas gammalt portvin icke misspyder ett kajuthord, så dricker jag det ändå hellre i land, upphämtadt från en grundfast källare, som icke, lik våra flytande, hindrar den ädla saften att behörigen skilja sig från grumlet. — Nå väl herr ste-

wart, hvarföre dröjer Ni? — gif mig ett glas af er beresta nectar, och jag skall af hjertat dricka er skål till och med i en bumper, om Ni så behagar.”

”Så — jag tackar ödmjukast” — svarade denne, under det han drog korken ur buteljen — ”nej, ser Ni, här är icke råd att dricka hvarken bumpers eller enskilda skålar, utan vinet måste ordentligt utminuterat efter sällskapets trängande behof deraf. Jag anser nemligen, att hvar och en förtjent ett glas för hvarje tjog ostron han förtärt, och derföre har jag bedt er för hvarje sådant aflägga ett par skal, som dymedelst blir en pollet, utom hvilken ingen droppa erhålles. Det knappa förrådet dicterar denna lag; och den, som beträdes med falska polletter, straffas med vinets förlust för hela måltiden.”

Ett skrattande bifall efterföljde detta utslag, och ehuru domaren hade förbudit skålar, så blef hans egen ändå den, som i första glaset dracks af hela sällskapet; och sedan ännu ett glas blifvit tömdt öfver laget, gaf han befallning till negerpojken att upphöra med det arbetet, han hittills haft, att klyfva och nedbära ostronen, jemte förklaring att den, som ville äta flera, måste sjelf åtaga sig besväret med deras klyfning, då numera sällskapet kunde vara belåtna af den rätten, och borde äta soppan, hvilken annars kallnade; och att han dessutom icke hade mera än några glas qvar uti buteljen, hvilka borde sparas till steken. Ehuru en och annan af säll-

skapet voro sådane professorer i ostronätning, att de, efter utsago, med nöje skulle expedierat ännu ett par tjug, så var deremot pluraliteten af lika tanke med den kloke Presidenten vid bordet, hvilken nu befalldes pojken nedbära soppan, och under det han sjelf åtog sig att aftorka bordet och derpå lägga duken, underhöll sällskapet med följande afbrutna tal."

"Gentlemen! om Ni ansen er hafva skäl till någon tacksamhet för mitt bestyr med Er middag, så hafven Ni redan tillfullo afbördat den genom Er beredvillighet att ingå på mina propositioner, och i synnerhet genom Ert beslut att icke förtära mera af de förföriska läckerbitarna. — Sätt terrinen på soffan i lä, pojke, och kasta alla skalen i pyttsen! — Jag försäkrar Er, att ingen äter dem med mera vällust än jag, eller sätter i allmänhet så mycket värde på en god rätt, som Er ödmjuka tjenare. Men, ser Ni, just därför vill jag aldrig äta för mycket deraf, ty öfverdrifven njutning förorsakar äckel. — Se så, bär upp pyttsen på däck, men kasta ej ett enda skal öfver bord! — Jag kommer ännu ihåg den latinska sentensen: *Uti temperate summa est voluptas*, och jag får bekänna, att jag följer den, samt har funnit den innefatta quintessencen af all filosofi. — Se så; mina herrar, här har jag den äran att servera Er med en soppa, som jag hoppas skall smaka, ehuru vi icke ha någon cayenne till den; men det är icke möjligt att komma ihåg allt, annars har jag en liten flaska

af denna ypperliga krydda i mitt schatull. Vi få nu hjälpa oss med senap, hvilken är ett icke föraktligt surogat på allt hvad dylika soppor heter, ehuru somliga preferera kryddpeppar, hvilket i min tanke bevisar en falsk smak. — Säg till kocken, pojke, att kan icke får taga locket af fricaséen, utan håller den täckt öfver en sagta eld.” —

”Soppan är förträfflig” — inföll en af sällskapet — ”och Ni har mycken heder deraf, men förlåt mig att jag afbryter, då det endast är för att inhämta Ert råd, hvad sort vin anser Ni vara det bästa att dricka på soppan?”

”Bah! — hvad menar Ni härmed” — fortfor den tilltalade med en skälmsk min — ”såvida man alls skall dricka något på supanmat, det jag aldrig kan stricte gilla, ehuru man vill påstå att det är helsosamt, så skulle jag anse de lätta vinerna härtill mest passande, ja till och med, som Fransmännen bruka dem, uppspädda med vatten: och i allmänhet kan jag icke neka till, att jag anser våra politiska rivaler vara bättre connoisseurs i allt hvad som utgör den första afdelningen af bordets nöjen, ty deras soppor äro magnifica äfvensom deras entrées och fricasées, och deras claret och bordeaux harmoniera förträffligt dertill, men härmed punkt: ty så snart det blir frågan om steken, desserten och vinsorterna dertill, då taga vi åter lofven af dem; ty en Engelsk rostbiff med sin madera, och en blumpudding eller appelpie med gammalt portvin är

någonting så öfver alla deras rôtier, sallader och champagne, att de aldrig kunna jemföras. — För resten får jag bekänna, att jag icke kan begripa huru man i allmänhet kan ha så dålig smak att förderfva sin middag med att börja med de starka vinerna, då det är frågan om en ordentlig och väl assorterad måltid, hvartill jag hoppas Ni icke vill räkna denna.”

”Nå, hvad skullen Ni då säga om ett folk” — inföll en annan — ”som icke allenast dricker starka viner till de första rätterna, utan äfven, till råga på contrasten med Er och de flesta andra bildade nationer, börjar sina måltider med det, hvarmed Ni ibland sluta Edra, nemligen ett glas bränvin?”

”Ja, nog har jag hört talas om något sådant” — fortfor den afbrutne, skrattande — ”och till och med att man börjar med desserten, eller äter smör och ost före maten i stället för efter, men jag har hittills aldrig trott det vara möjligt, att man på detta sätt kunde missbruka gudsgåvor. Tror Ni då verkligen, att ett sådant barbariskt bruk råder hos någon civiliserad nation?”

”Ja, derpå kan Ni vara så öfvertygad, som att jag nu sitter bredvid Er” — svarade den andre småskrattande — ”och för öfrigt kan jag försäkra Er, att vanan så rotfäst at denna besynnerliga diet, att ehuru bekant man är med andra nationers bruk, och i allmänhet ej så obenägen att antaga sådana, fruktar jag att Ni ej skulle få många proselyter, i fall Ni ville predika edra bordsreglor derstädes.”

"Men, min Gud, detta är ju beklagligt" — återtog den förre — "men, som Ni säger, vanan är andra naturen: likväl kan jag icke begripa huru man kan börja en måltid med brännvin, och vara"

"Gentlemen!" — ropade en röst genom den halföppnade dörren — "om Ni viljen ha bref till Europa, så äro vi på sidan af paketten inom en qvart timme."

Denna oförmodade underrättelse afbröt samtalet, då vår president nu fick annat att göra än fortsätta detsamma, ty ehuruväl hvarken han eller någon af sällskapet behöfde afbryta måltiden för sin correspondans på Europa, så voro de ändå allesamman nästan lika ifriga att få sluta middagen innan mötet med det omtalta skeppet. Den öfriga maten blef derföre genast inbefalld och skyndsamt förtärd, ehuru likväl icke utan en mängd ursäkter från vår hofmästare för det de icke voro tillagade med alla de kryddor och saucer, som dem med rätta tillhörde. Oaktadt alla dessa svåra brister höllo gästerna dem med nöje tillgodo, och då slutligen hufvudaktören i denna matpjes iskänkte de sista glasen ur sin vinbutelj, fattades de mangrant af sällskapet och utdruckos för presidenten under en enhällig begäran, det han, såsom ersättning för sin hafda möda med denna middag inpromptu, ville åtaga sig arangementet af en sådan i land, der han bättre kunde utveckla sina djupa filosofiska kunskaper i den ädla matlagningskonsten. Detta an-

togs med nöje af vår muntre reskamrat, som, under det han glättigt nedsatte det utdruckna glaset på bordet, tillade: "och jag skall, på min heder, ge Er en middag, som, så vida New-York ännu är likt sig i den vägen, alla gastronomer i Europa skola afvundas Er."

Här efter uppbröt sällskapet och förfogade sig från kajuten upp på däck, hvarest nu framställde sig scener af en lifligare natur än de, som visade sig före deras nedgång till bordet. Den lille skonerten hade nemligen redan hunnit det af Long-Island och Sandy-Hook formerade inloppet, samt låg nu med små segel utanför de båda tunnorna, som ligga på hvar sin sida om farvattnet öfver Baren. Till venster hade den det höga fyrtornet, hvarifrån den låga och smala sandtungan sträckte sig bort till det högre landet vid Never-Sink, hvars öfra partier voro belagda med en hvit snömatta, hvilken likväl icke var någon ständig beklädnad till följe af deras höjd, utan blott en tillfällig dräkt, bevisande vinterns närvaro. Rätt för ut och något längre borta låg den tätt bebyggda Staten-Island, och till höger red helt nära oss firskeppet, hvars kala master harmonierade med de nakna stammarne på det längre bort liggande skogbevuxna Long-Island. Dessa vore de fasta föremålen, emellan hvilka nu befunno sig en mängd rörliga, bestående af flera smärre fartyg och båtar, som kryssade om hvarandra till och från den längre in liggande och af den sistnämde ön undanskymda

staden, jemte några större handels skepp, som nu kommo utseglande derifrån, med sina breda råsegel utspända för den goda vinden, hvilken hastigt förde dem närmare oss. Det var ett ibland dem, med stora bokstäfver målade på förmärsseglet och Förenta Staternas lysande flagg under gaffelnocken, som fördelaktigt utmärkte sig framför de öfriga, och på hvars däck syntes en större mängd folk, än man vanligen räknar på kofardi-fartyg. Det var ej långt ifrån oss, och dess kurs tycktes vara rigtad till vårt lilla fartyg, som nu låg uppbrassadt, liksom respectfullt inväntande det stolta skeppet.

”Se der kommer den nya paketten ”*Canada*”: och vackrare skepp tror jag man får söka långt efter” — yttrade vår Kapten, som nu sjelf tagit roret, under det matrosen var sysselsatt med den lilla jollens utsättning. — ”Det är nu andra resan hon gör till Liverpool, och hon tyckes föra en vacker laddning passagerare med sig denna gången. — Är det någon af Herrarne, som önskar bud öfver Atlantiska hafvet, så lofvar jag med att den der skutan bringar det så säkert och hastigt som trots någon tremastad örlogsman; och i sådant fall kan ni lemna det till matrosen, som rättnu sätter af från sidan, för att bringa hennes lots öfver till oss.”

Det var också flera af sällskapet, som begagnade sig af denna goda lägenhet att underätta sina vänner i Europa om ankomsten till Norra Amerika, ty vår förre Kapten hade redan

föregående dagen tillsagt sina passagerare, att hafva sina bref färdiga i detta ändamål, då det väl kunde hända att vi inkommo före paketternas afgång. — Emellertid ilade skeppet emot oss, och då det kom tvers för skonerten i lofwart, brassade det back, för att emottaga den lilla båten, som redan var i full fart bort till detsamma; och det dröjde icke länge, förrän den var tillagd vid dess fallrepstrappa i lä, från hvilken en person genast nerhoppade i densamma. Med detsamma fyllde det ånyo sina segel, och passerande tätt akter om oss, fortsatte sin brådskande segling utåt det stora världshafvet.

Dessa Nordamerikanska paketskepp, hvilka så ordentligt och säkert befordra communicationen emellan Nya och Gamla Verlden, äro också en slags fartyg, som så mycket mera äro värda att skryta med för deras landsmän, som de ovedersägligen äro de bästa i sin sort, och i jämförelse med andra koffardi-fartyg kanske bäst skulle kunna liknas vid en Engelsk postvagn jemförd med våra vanliga skjutsvagnar. De äro till och med långt framom Engelska Gouvernementets paketter, och täfla med Ostindiska Compagniets skepp om icke i storlek åtminstone i beqvämlighet. De äro alla fregatt-tacklade skepp af vanligen emellan tre och fyrahundrade tons drägtighet; och hvad deras yttre, så väl till tackling som skrof, vidkommer, må blott nämnas, att de i dessa afseenden skulle kunna kallas en quintessence af allt hvad man i den vägen kan få se

hos Förenta Staternas handelsflotta, hvilket icke vill säga litet. Inredningen och beqvämligheterna under däck harmoniera fullkomligt med deras inbjudande yttre, och de flesta af dem, eller rättare alla de nyaste, äro utrustade med en elegance, som verkligen är förvånande på fartyg, hvilka icke äro ämnade att blott föra Kungliga personer. — Från en hög och rymlig kapp, som vanligen formerar en egen liten paviljon på däck, nedkommer man utför en bred mahognytrappa till kajutgången, hvarifrån dubbeldörrar af samma träslag leda till tvenne rum, af hvilka det akterut varande är bestämdt för herrarne och det för ut liggande för damerna. Det förstnämnda består af en stor salon, i midten af hvilken står ett matbord, hvarvid tjugo till trettio personer kunna sitta, och på båda sidor äro en mängd smärre rum med beqväma sofställen för tvenne personer i hvarje. Golfvet är beklädt med dyrbara mattor, och sidengardiner, spegelglas och förgyllningar upphöja glansen af de blankt polerade väggarne och möblerna, hvartill ej något ringare träslag än mahogny är användt. I damernas salon, hvilken är betydligt mindre, men på samma rika sätt möblerad, står vanligen ett fortepiano, och ett litet bibliothek af grant inbundna böcker bidrar på samma gång till prydnad som treflighet i detta rum, hvilket äfven för sin centrala belägenhet i fartyget, som gör rörelserna mindre kännbara, tyckes vara ganska väl be-

beräknadt för sina minst sjövanda gäster. — Om man till dessa bekvämligheter lägger den största möjliga ordning, omsorgsfullt bevakad af Kaptenen, en tillräcklig uppsättning af tvenne blott härmed sysselsatta domestiker, ett öfverflödigt bord, hvars servering är anförtrodd en särskilt hofmästare, och framför allt: ett rymligt, välseglande fartyg, utrustadt med alla möjliga förnödenheter, en tillräcklig och utvald besättning, samt en Kapten, hvars tvenne fixa idéer synas vara passagerarnes trefnad och fartygets skyndsamma framkomst till sin bestämmelse — så tyckes man icke kunna ha mera att önska för en passage öfver Oceanen.

Af dessa förträffliga fartyg finnes det en stor mängd i New-York, ty det går icke mindre än ett hvarje vecka till Liverpool, ett hvarje månad till London, och ett till Havre-de-Grace. De kallas *Packets of the line* och ägas af särskilda köpmans-associationer. Utom de ofvannämde kajuterna äga de ett rymligt lastrum för köpmansgoods och en smärre kajut för mindre betalande resande eller de så kallade *steerage passengers*. Fragten från New-York till Liverpool är hundrafemtio piaster, hvaruti alla omkostnader under resan äro beräknade, och erhåller Kaptenen, som sjelf bekostar bordet och servisen, hälften af denna summa. Man skulle måhända förmoda, att passagerarne genom detta arrangement skulle bli lidande, men förhållandet

är verkligen motsatsen; ty då Kaptenen har sin hufvusakliga inkomst af frakten för passagerarne, så ligger det naturligtvis i hans intresse att skaffa sig så många sådana som möjligt. I ett land åter, der lusten att skrifva tidningar endast kan liknas vid begäret att läsa dem, och der den minsta småsak måste blifva "*put in the Newspapers*" — der undgår ingenting att bli känt af publiken, och allraminst saker af denna natur, hvilka så mycket oftare formera artiklar i tidningsbladen, som ingen passagerare, åtminstone bland Amerikanerne, drager i betänkande, att vid sin ankomst till New-York i dagbladen gifva tillkänna sitt missnöje eller belåtenhet med passagen. Detta gör, att Paket-Captenerna täfla med hvarandra att söka vinna publikens ynnest, och deras bemödanden i den vägen äro så mycket mera nödvändiga, som de täta lägenheterna sätta de flesta resande i tillfälle att välja sitt fartyg. På en dylik "*competition*" — ett ord, hvars rätta betydelse måste studeras i Förenta Staterne — böra otvifvelaktigt passagerarne vinna: och, om det å ena sidan är angenämt att på dessa fartyg finna alla en bildad resandes fordringar uppfyllda, så är det understundom lika harmligt att se, till hvilken grad af skamlöshet en och annan af de fria republikanerna uppdrifva sina pretentioner på landsmannens iklädda skyldighet att "*with the most comfortable accommodations*" transportera honom öfver hafvet.

Men vi måste lemna dessa flytande hotêler, åtminstone för det närvarande, ty det fartyg, som gaf oss anledning till deras omnämmande, är nu redan ett godt stycke ifrån oss, och vår lilla lots-skonert, som icke hade tid att dröja längre än som fordrades, för att få sin lots åter, är redan för fulla segel på andra sidan om Baren. Med sin vanliga fart, snarare ökad än minskad i det härinne smultare vattnet, ilade den upp emot kusten af New-Jersey, hvarest den vände, och började derefter med små slag arbeta sig upp åt det långa och smala rivieret, hvarest den innan långt blef omgifven af en hop kamrater, eller åtminstone liktacklade smärre fartyg, som dels mötte och dels hade samma väg med honom. Med de sednare af dessa börjades också genast en kapplöpning, som var så mycket roligare att betrakta, som vår farkost besegrade alla, hvilket icke mindre gladde vår Kapten, som nu sjelf stod vid roret och hade all möda ospard, att så hastigt som möjligt forcera sitt lilla fartyg emot den konträra vinden.

Oaktadt hans bemödanden i den vägen lyckades till en grad, som i dubbelt afseende väckte hans passagerares nöje, kunde han icke hindra strömmens och solens lopp, hvilka tvenne natur-krafter verkade så fiendtligt tillsamman, att innan vi hunnit halfvägs upp på rivieret, voro vi omgifna af ett mörker, som åtminstone betog oss njutningen af stadens betraktande, om det icke hade någon menlig verkan på vår sna-

ra ankomst dit. Detta var lyckligtvis icke fallet, ty vår lots manövrerade sin skonert med samma tranquillité, som hade det varit ljusa dagen, och styrde sitt fartyg genom mörkret med en säkerhet, som kunde göra förlåtligt lotsarnes vanliga skryt att kunna besegla sitt farvatten med förbundna ögon.

Som vistandet på däck nu mera icke erböd någon ting behagligt, utan snarare motsatsen, då den stränga kölden agerade högst motbjudande på människor, hvars lätta Westindiska garderob icke var synnerligen passande för denna temperaturen, så drog det resande sällskapet sig efter hand ner i den trefligare kajuten, der en lågande koleld i den blanka metall-kaminen, en bål varm Whisky-punch och några tända Havana-cigarer snart förflyttade dem i ett mildare klimat. Den glada conversationen var snart i den muntra fart, till hvilken så trefliga omständigheter borde uppdrifva den emellan personer, af hvilka icke allenast de flesta tillhörde ett yrke, som man i allmänhet icke förebrår trumphenhet, utan äfven alla voro förenade med det lätta obesvärliga vänskapsband, som så lätt knytes under resor. Aftonens timmar framflöto också så omärkligt, att det väckte en lika allmän som glad surpris, då den lille svarte Negerpojken öppnade dörren med den dubbla underrättelsen: att vi snart voro framme, och att månen nu var uppgången.

Uppkomna på däck funno vi också vår lilla farkost på en nästan lugn vattenyta emellan tven-

ne land, hvilka af den uppgående månens matta strålar upplystes så mycket, att man oredigt kunde urskilja de på dem varande föremålen. Det ena af dessa land var Governor-Island med sitt citadell, och det andra staden New-York hvars husmassor, pallisaderade med oräkneliga skeppsmaster, nu framskimrade i detta groteska skuggspel, hvaruti månsken och afstånd tillhopa försätta större objekter. — Fartyget ilade tyst igenom den lätt krusade sjön, hvars små af månen försilfrade böljor vänligt slog emot dess glänsande kopparbog och uppväckte ett sakta porlande, som behagligt instämde med den jemna landvindens lätta susande genom tacklingen. — Sluteligen stördes den inom fartyget rådande tystnaden af commando-orden för seglens bergande, och sedan den lilla skonerten gjort en hastig sväng omkring en af smärre fartyg omgifven brygga, trängde den liksom hemmastadt in i en tom vinkel deraf: Kaptenen lemnade nu roret, och med en förnöjd ton tillropade oss ett välkommen till New-York, hvilket besvarades af ömsesidiga lyckönskningar att hafva hunnit till den förnämsta staden i Nya Verlden.

P O S T S C R I P T U M.

För att så väl upplysa åtskilliga ställen i Föreläsalet, som ock förklara några yttranden i noterna dertill, hvilka annars skulle kunna få namn af anachronismer, kan författaren icke underlåta att nämna, det, oagtadt tittelbladet angifver året 1833 såsom trycknings året, och boken icke heller blifvit utgifven, förrän under sednare hälften af samma år, den likväl började läggas under pressen i slutet af år 1831. Orsakerna till denna långa tidsutdrägt, emellan påbörjandet och fullbordandet af en så liten bok, som denne, kunna här icke alla uppgifvas: så mycket må likväl nämnas, att de förnämsta deribland få tillskrifvas de opåräknade missöden, hvilka kunna drabba alla affairer, och således äfven dem, som — utan att äfventyra collision med sättarens och tryckarens konstförvandtskap — skulle kunna hänskjutas till det mekaniska departementet af det ädla bokmakeriet. En, kanhända ej mindre ingripande, orsak har varit omöjligheten för författaren, att, under hela denna tid, förflytta sin person närmare trycknings-orten, än på ett afstånd af åttio till nittio geografiska mil; hvilket i alla fall är en lång distans, och en, som tillochmed kan göra en hel hop sakers både fördröjande och mindre väl fullbordande förlåtliga. Huru det nu förhåller sig härmed, så får denna omständighet gälla som ursägt för de tryck-

fel, hvilka — för att tala konstmässigt, fast just icke så aldeles riktigt — "insmygt sig i texten", och i alla fall bevisa, att det icke är rådligt att lemna correcturen till "annor man" *. Detta är åtminstone vår öfvertygelse; och då saken nu mera hör till de ohjelpiga, så få vi trösta, om icke Läsaren, åtminstone oss sjelfva med det gamla löftet, att "vi icke skola göra så mera," åtföljdt af den försäkran, att hvad obehag dessa tryckfel möjligen kunnat förorsaka Läsaren, det troligen icke varit sådant som det desamma gjort på

Författaren.

* Observeras: att korrekturen — med undantag af dem författaren sjelf läst — på begäran, varit lemnade till "annor man" än

Boktryckaren.

24271

[1-2]